

Vô Dục Biển Bức

Contents

Vô Dục Biển Bức	1
1. Biên Bức	1
2. Biên Bức Dao	11
3. Thiên Long Cổ Tự	21
4. Ma Vực	32
5. Ma Huyền	42
6. Hắc Mẫu Đơn, Bạch Phù Dung	47

Vô Dục Biển Bức



Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-duc-bien-buc>

1. Biên Bức

Trên cổ đạo bỗng xuất hiện một đội nhân mã.

Đội nhân mã có tổng cộng ba cỗ xe, bốn kiện mã và hai mươi bảy người. Trên cỗ xe đi đầu là lá cờ màu đỏ thêu hai chữ “Trần Viễn”.

Chính là đoàn tiêu của Trần Viễn tiêu cục.

Trần Viễn tiêu cục tuy tọa lạc tại Lạc Dương nhưng hành tẩu khắp nơi trong thiên hạ, ngoại trừ những kẻ cố ý gây sự, hầu hết hắc bạch lưỡng đạo đều nể mặt.

Trần Viễn tiêu cục có địa vị như thế trong giang hồ đương nhiên thực lực không phải nhỏ. Tổng tiêu đầu Lôi Tấn, mười năm trước với một thanh Ngự Lân Tử Kim Dao, liên kết với Lương Hà thập lục trại, trải

qua hàng trăm trận huyết chiến mới có được địa vị như ngày nay. Sau đó ông đã cùng kết bối huynh đệ của mình là Ngân Kiếm Hàn Sanh lập nên Trấn Viễn tiêu cục.

Những năm gần đây Kim Dao Ngân Kiếm rất ít khi đích thân hộ tiêu, không phải vì tuổi cao sức yếu mà là họ căn bản không cần phải ra mặt. Việc hộ tiêu giao lại cho ái nữ của Lôi Tấn là Lôi Phượng đảm đương. Lôi Phượng đúng là thanh xuất ư lam, võ công kiêm cả Kim Dao và Ngân Kiếm, đủ sức đảm đương công việc hộ tiêu. Nàng năm nay chưa quá hai mươi tuổi nhưng đã bảo tiêu được năm năm.

Năm đầu tiên, Lôi Tấn và Hàn Sanh theo sát hai bên, năm thứ hai thì Lôi Tấn chỉ còn chút lo lắng, đến năm thứ ba thì họ đã hoàn toàn yên tâm. Từ đó về sau, cho dù là đồ quý giá đến cỡ nào, nếu chủ nhân không đặc biệt chỉ định thì tất cả chuyển tiêu đều do Lôi Phượng hộ tiêu.

Nữ hài tử này ngoài võ công cao cường ra, tâm tư còn rất cẩn mật chu đáo, năm năm bảo tiêu chưa một lần sơ suất. Nàng vốn không phải là một kẻ kiêu ngạo, mà thủy chung nàng rất cẩn thận. Do đó Lôi Tấn đối với nàng rất yên tâm.

Một thiếu nữ như Lôi Phượng đúng là một thiên tài bảo tiêu.

Rất tiếc con người ai cũng có lúc sơ suất, con người ai cũng có nhược điểm.

Lôi Phượng cũng không ngoại lệ...

Gió càng lúc càng thổi mạnh như muốn thổi tung cả chiếc khăn chòang cổ và chiếc mũ của Lôi Phượng. Nàng mặc áo đỏ, khăn chòang màu đỏ, ngay cả chiếc mũ cũng màu đỏ, đỏ như máu.

Con ngựa nàng cười lại màu trắng.

Bạch mã hồng y đặc biệt gây sự chú ý của người khác, hà huống nàng lại có thân hình yếu diệu, đánh vẻ thật quyến rũ.

Nàng ghì cương cho ngựa đi chậm lại, tay để hờ bên hông, không biết vì lý do gì mà nàng có vẻ rất trầm lắng.

Theo sát bên nàng là một thanh y nữ tử cũng cười bạch mã, niên kỷ khoảng chừng mười sáu, vẻ mặt vẫn hiện rõ nét ngây thơ.

Thanh y nữ tử này chính là Thu Cúc, a hoàn tùy thân của Lôi Phượng.

Tuy là a hoàn nhưng nàng đối xử với Thu Cúc như tỷ muội, đi đâu cũng dẫn theo, còn truyền luôn cả võ công.

Theo sau Lôi Phượng là hai tiêu sư Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ. Hai người này do đích thân Lôi Tấn và Hàn Sanh chọn lựa, kinh nghiệm phong phú, võ công cũng không phải tầm thường.

Trương Bán Hồ sử thanh Đại Hoàn Dao còn Đào Cửu Thành dùng Nhật Nguyệt Cầu. Trong giang hồ họ cũng có chút danh tiếng, võ công cũng thuộc hàng thượng đẳng.

Tiêu sư khi đi áp tiêu đương nhiên sẽ hóa trang để che dấu xuất thân của mình.

Hiện tại họ đã đến cổ đạo.

Hai bên đường toàn là rừng phong, lá phong mùa thu sẽ biến thành màu đỏ, cộng thêm ánh mặt trời chiếu vào càng khiến chúng trở nên vô cùng rực rỡ.

Cả con đường như ngập chìm trong màu đỏ, mỹ lệ đến yêu dị.

Cả đoàn xe như đi trong huyết quang, thêm vào đó Lôi Phượng lại mặc hồng y, toàn thân đỏ như máu, mỗi khi nàng đi đến chỗ lá phong dày đặc, cả người nàng như hòa nhập vào không gian, tất cả như hóa thành máu tươi.

Càng nhìn càng thấy mỹ lệ... mỹ lệ đến yêu dị.

Bên ngoài rừng phong là một trà lâu, trang trí cực kỳ đơn giản, có vẻ chỉ đủ để tránh gió.

Chủ quán là một lão nhân trạc thất tuần, khi thấy đoàn xe của Trần Viễn tiêu cực thì lão liền bước ra ngoài. Nhưng lão không mời mọi người vào quán mà chỉ đi thẳng đến chỗ xe hàng, hỏi dò một tên tiêu sư:

- Tiêu xa này có phải là của Trần Viễn tiêu cực hay không?

Tên tiêu sư cảm thấy kỳ quái nhưng cũng gật đầu đáp:

- Có chuyện gì không?

Lão nhân lại hỏi tiếp:

- Trong các người phải chăng có một vị cô nương tên là Lôi Phương?

Tên tiêu sư lập tức thất sắc.

Lôi Phương đang ở cách đó không xa, nghe thấy liền hỏi lại:

- Lão bá tìm tiểu nữ có chuyện gì?

- Có một vị khách quan để lại một phong thư, yêu cầu lão đích thân giao cho Lôi Phương cô nương.

- Lôi Phương chính là tiểu nữ.

Lúc nói câu đó, mặt nàng có chút quái dị.

Lão nhân liền lấy từ trong tay áo ra một phong thư, một tiêu sư tiếp lấy, mang đến trước mặt Lôi Phương.

Lôi Phương vừa cầm lấy phong thư vừa hỏi lão nhân:

- Người đó ra sao?

- Là một công tử rất anh tuấn, nghe nói y họ Tiêu.

Lôi Phương liền hỏi dồn:

- Tiêu gì?

- Cái đó lão không biết.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Lão nhân trầm ngâm nói:

- Cách đây nửa canh giờ.

Lôi Phương “a” lên một tiếng rồi đưa mắt nhìn xuống phong thư.

Ngòai bì thư không có lấy một chữ. Thu Cúc nghiêng đầu nhìn sang hỏi:

- Tiểu thư cho rằng đây là thư của Tiêu công tử?

- Ta làm sao biết.

Thu Cúc đột nhiên hỏi:

- Có phải tiểu thư đã gặp Tiêu Thất công tử?

- Tiêu Thất?

Vừa thốt lên hai tiếng đó, toàn thân Lôi Phương đã chấn động, nàng liền cười nói:

- Ta và y bất quá chỉ gặp nhau một lần. Y là người giao du rất rộng, hiện tại gặp lại chưa chắc đã nhận ra ta. Hơn nữa đã lâu rồi ta và y không hề có liên lạc, không biết y tìm ta có chuyện gì.

Mặt nàng lại hiện lên vẻ kỳ quái. Nét kỳ quái càng lúc càng rõ ràng.

Nàng vẫn cười nhưng hiện tại nụ cười ẩn ứat vẻ đau khổ. Nàng chậm rãi mở phong thư, chậm chậm lấy lá thư ra. Thư chỉ là một mảnh giấy nhỏ. Chỉ mới lấy lá thư ra được phân nửa, Lôi Phương đã không tự chủ

được, hai mắt chăm chú nhìn, thần thái hết sức khẩn trương, hơi thở gần như đứt đoạn. Thời gian dường như đã đứng lại.

Thu Cúc ở bên cạnh cảm thấy có điều gì không ổn, liền đưa mắt nhìn sang. Khi nhìn rõ được phong thư, Thu Cúc liền cảm thấy chấn động, sau nửa ngày mới thốt lên được:

- Sự thật là sao...

Lôi Phượng lập tức ra dấu bảo im.

Thu Cúc vốn là một nữ tử thông minh, lập tức im lặng, không dám phát ra một âm thanh nào nữa.

Lúc này Lôi Phượng đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Nàng dăm dăm nhìn Thu Cúc một lúc rồi nhanh chóng quay về đọc tiếp lá thư.

Mắt nàng lại trở nên dăm chiêu, nét mặt liên tục thay đổi, trở thành kỳ quái, thậm chí là rất kỳ quái.

Trên bầu trời, một con phi điệp đang hân hoan bay tới. Hân hoan đến mãnh liệt.

Lá thư chỉ vỏn vẹn có mấy chữ:

“Gặp nhau tại Thiên Long cổ tự, có chuyện cần thương lượng. Tiêu Thất”

Khi lấy lá thư ra được phân nửa, Lôi Phượng đã nhìn thấy cái tên đó, cái tên làm cho nàng bỗng nhiên mất tự chủ.

Nếu nói nàng có nhược điểm thì chủ nhân của lá thư này chính là nhược điểm của nàng.

Xưa nay vốn dĩ chỉ có một người có thể khiến cho nàng rơi vào trạng thái đó.

Đó chính là Tiêu Thất.

Tiêu Thất.

Có người bảo y là một hiệp khách, cũng có người bảo y là một lãng tử. Vô luận là hiệp khách hay lãng tử, hiện tại trên giang hồ, y rất nổi tiếng.

Y rất anh tuấn, võ công cũng không tầm thường.

Có người nói y chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử.

Đẹp hay xấu vốn dĩ không có một tiêu chuẩn nào nhất định nhưng vô luận là nam hay nữ, thậm chí là những kẻ có thù oán với y, đều cho rằng y thật anh tuấn.

Duy nhất chỉ có một người phủ nhận điều đó.

Chính là Tiêu Thất.

Y không vì chuyện này mà kiêu ngạo, thậm chí còn cảm thấy phiền não.

Đa số phiền não của y cũng từ đó mà ra.

Về phương diện võ công, y cũng rất may mắn. Y có một vị sư phụ rất giỏi: Vô Tình Tử.

Vô Tình Tử nhất kiếm động Thiên Nam, Đoạn Trường Kiếm của ông không có địch thủ, dưới thanh Đoạn Trường Kiếm xưa nay chưa hề có kẻ sống sót.

Tiêu Thất thanh xuất vu lam, thành tựu còn hơn cả sư phụ.

Đoạn Trường Kiếm hiện tại là tiêu ký của Tiêu Thất, trên giang hồ thanh danh y còn vượt cả Vô Tình Tử.

Tiêu Thất luôn vận bạch y, sử một thanh thất sắc minh châu dài ba thước ba tấc, chính là thanh Đoạn Trường bảo kiếm.

Thanh ngọc mã, cương tơ tím, minh châu bảo kiếm hòa cùng bạch y xưa nay đã làm điên đảo biết bao thiếu nữ đa tình.

Lôi Phượng cũng là một trong số đó.

Bầu trời vẫn thê lương, đôi mắt Lôi Phượng đầy u oán nhìn vào khoảng không vô tận. Vẻ ngạc nhiên dần dần tan biến, trên mặt nàng nét hoan hỉ dần dần hiện rõ. Hơi thở của nàng cũng trở nên gấp gáp.

Thu Cúc cũng nhận ra điều đó, đột nhiên hỏi:

- Tiểu thư sao lại khẩn trương như vậy?
- Ai bảo ta khẩn trương?
- Vậy tiểu thư có đi gặp Tiêu công tử không?

Lôi Phượng lập tức rút tay lại, không tự chủ được hỏi ngay:

- Người đã thấy hết?

Thu Cúc cười nói:

- Còn bảo là không khẩn trương? Tiểu tỳ ở kế bên mà tiểu thư cũng không nhận ra.

Lôi Phượng quát:

- Quỳ nha đầu, nói chuyện nên cẩn thận một chút.
- Tiểu thư yên tâm, chuyện này tiểu tỳ nhất định không nói với bất kỳ ai.

Rồi Thu Cúc hạ giọng hỏi nhỏ:

- Không biết Tiêu công tử tìm tiểu thư có việc gì?

Lôi Phượng lắc đầu:

- Hiện tại ta cũng không rõ.

Thu Cúc vẫn hạ giọng thật nhỏ:

- Cho tiểu tỳ đi theo được không?
- Người theo để làm gì?
- Tiểu tỳ... tiểu tỳ cũng muốn gặp Tiêu công tử.

Nói đến đó Thu Cúc đột nhiên đỏ mặt, đôi mắt trở nên mờ lung, tưởng chừng như đang lơ lửng trên chín tầng mây.

Lôi Phượng nhìn thấy liền thở dài nói:

- Y quả thật đã làm cho biết bao nhiêu thiếu nữ điên đảo.

Thu Cúc đỏ mặt nói:

- Tiểu tỳ chưa gặp mặt Tiêu công tử nhưng giang hồ đồn rằng nữ nhân nào gặp y một lần cũng không thể quên y được.

Lôi Phượng cũng đỏ mặt, lập tức nói sang chuyện khác:

- Hiện giờ ta cũng không biết y kiếm ta có việc gì, có lẽ nơi đây nhiều người nên bất tiện.

Thu Cúc cười khổ. Lôi Phượng nói tiếp:

- Nếu có thể, sau khi gặp mặt y xong, ta nhất định dẫn y đến gặp người.
- Nhất định vậy đi.
- Nhất định.

Lôi Phượng vừa gật đầu đồng ý vừa xếp phong thư lại.

Phía sau, hai tiêu sư Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ đã thấy hết mọi sự, vẻ mặt họ rất kỳ quái. Hai người nhìn nhau một lúc rồi thúc ngựa tiến lên phía trước. Đào Cửu Thành thăm dò:

- Phượng cô nương, đã phát sinh chuyện gì thế?
- Không có gì, một bằng hữu muốn gặp ta mà thôi.

Đào Cửu Thành nhìn Lôi Phượng đầy nghi ngờ hỏi:

- Có phải cô nương muốn một mình đến đó? Có chuyện gì quan trọng không?
- Không có gì quan trọng, chỉ là y muốn gặp ta.
- Cô nương có thể khẳng định là y?

Lôi Phượng cười nói:

- Đương nhiên.

Lôi Phượng nhìn Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ nói:

- Phiền nhị vị thúc thúc hộ tống tiêu xa vào thành trước. Sau khi phó ước xong tôi sẽ quay lại ngay.
- Cô nương đi đâu cũng nên cho bọn tôi biết, nếu Tổng tiêu đầu có hỏi cũng dễ trả lời.
- Nơi mà chúng ta vừa đi qua, Thiên Long cổ tự bên kia rừng.

Cả hai thất kinh nói:

- Thiên Long cổ tự.

Trương Bán Hồ tiếp:

- Theo tôi biết, ngôi cổ miếu đó hiện tại rất hoang phế, đã lâu rồi không có người lai vãng.

Đào Cửu Thành tiếp:

- Ngay cả hòa thượng cũng không có.

Lôi Phượng cười nói:

- Y không phải là hòa thượng, hơn nữa tôi tin chắc rằng y đang ở đó.

Tiếng cười của nàng trong như tiếng chuông ngân.

Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ nghe nàng cười đến ngây người. Tất cả những người hiện diện, trừ Thu Cúc, đều ngây người ra.

Bọn họ rất ít khi thấy Lôi Phượng cười, càng hiếm khi thấy nàng cười vui vẻ như vậy.

Tiếng cười của Lôi Phượng kéo dài không dứt, như trăm hoa đua nở, xua tan vẻ tịch mịch của trời đất.

Tiếng cười của nàng khiến cho bạch mã quay đầu lại, nàng hô khẽ một tiếng, khúc ngựa phi nhanh về phía trước.

Mọi người đều quay lại nhìn hướng Lôi Phượng đi, mặt ai cũng hiện lên vẻ kỳ dị.

Chỉ có Thu Cúc là không hề thay đổi nét mặt.

Lôi Phượng đi càng lúc càng xa, hình bóng nàng dần dần mất hút ở cuối đường.

Thu Cúc không nén được, thở dài một tiếng.

Đào Cửu Thành nghe thấy tiếng thở dài liền sực tỉnh, hỏi Thu Cúc:

- Ai đã ước hẹn với Phượng cô nương?

Thu Cúc mỉm cười thần bí, chậm chậm nói:

- Tiểu tỷ không thể nói được, nếu tiểu thư biết được thì tiểu tỷ gánh vác không nổi đâu.

Đào Cửu Thành nhớ lại vẻ mặt của Lôi Phượng và Thu Cúc khi nãy, liền nói:

- Chẳng trách Phượng cô nương lại vui vẻ như...

Thu Cúc liền cắt ngang:

- Ai nói?

Đào Cửu Thành cười nói:

- Tâm sự của đám thiếu nữ các ngươi làm sao qua mắt được tôi. Cũng tốt, Phượng cô nương cũng đã đến tuổi rồi.

Thu Cúc la lớn:

- Vào thành rồi hãy nói.

- Được, được, tôi không nói nữa.

Hai người liền ra hiệu cho đoàn tiêu tiếp tục lên đường. Lúc này lão nhân bán trà lại tiến đến, cất giọng nói:

- Mọi người đi đường chắc cũng vất vả rồi, hay là vào trong uống chén trà.

Đào Cửu Thành nhìn xuống nói:

- Cũng được, chúng ta hãy ở đây nghỉ ngơi một chút, đợi Phượng cô nương trở về rồi vào thành luôn.

Lão nhân lập tức chìa tay ra nói:

- Xin mời.

Cả đoàn tiêu xa liền tiến vào trà lâu.

Trong trà lâu chỉ có ba cái bàn gỗ cũ kỹ, đại khái là đã có từ lúc vừa khai trương quán trà. Tiền bán trà cũng chỉ đủ sống qua ngày, nếu muốn thay bàn mới cũng khó mà làm được.

Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ cũng không màng đến chuyện đó. Hà huống quán trà này cũng chưa phải là tệ nhất mà họ đã từng thấy.

Trên bàn là khay trà và mấy chén trà. Chén trà tuy có rất nhiều vết nứt nhưng nhìn rất sạch sẽ.

Lão nhân mỉm cười nói:

- Mọi người cứ tự nhiên dùng trà.

Đào Cửu Thành hỏi:

- Tiền trà bao nhiêu?

- Tùy vào lòng hảo tâm của các vị.

Đào Cửu Thành vỗ bàn cười khanh khách:

- Người xưa có câu gừng càng già càng cay thật quá đúng. Nếu chúng ta cho ít thì là không có lòng hảo tâm.

Lão nhân chỉ mỉm cười, không đáp.

Đào Cửu Thành liền phân phó các tiêu sư:

- Các ngươi cứ tự nhiên dùng trà, lão nhân gia đã cao tuổi thế này, nếu cứ để lão nhân gia mời hoài thì thật là lỗi quá.

Mọi người đều cười to rồi lần lượt ngồi vào bàn.

Lão nhân đợi mọi người ngồi xong liền nói:

- Lão vừa mới pha trà xong, các người thật là đến đúng lúc.

Đào Cửu Thành nghe thấy thì hiểu kỳ hỏi:

- Bình thường chắc ít người qua lại vào giờ này?

Lão nhân giật mình nói:

- Cũng nhiều.

Đào Cửu Thành nói:

- Tuy là nhiều người qua lại nhưng tin chắc là ai cũng có chuyện gấp, ít ai muốn ghé vào quán trà.

- Khách quan nói như vậy là có ý gì?

Đào Cửu Thành nhìn chăm chăm vào lão nhân, nói:

- Tôi chỉ thấy lạ mà thôi.

Lão nhân chỉ mỉm cười.

Đào Cửu Thành đột nhiên phát hiện ra nụ cười của lão nhân rất kỳ quái, có cái gì đó không giống trước đây. Trước đây lão nhân cười rất hiền từ nhưng bây giờ nụ cười lại ẩn ước vẻ thâm hiểm. Cảm giác thân thiện trước đây đã thay vào bằng cảm giác bất an.

Trương Bán Hồ bên cạnh nghe thấy cũng cảm thấy bất an, thậm chí còn cảm nhận được sát khí. Bất giác tay Trương Bán Hồ đã để lên chuôi Đại Hoàn Dao.

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai người nhanh chóng chạy đến chỗ phát sinh biến cố, liền nhìn thấy một tiêu sư đang dùng hai tay bóp chặt cổ mình, rồi chậm chậm ngã xuống.

Tách trà trên tay y rơi xuống đất. Cùng lúc một tiêu sư khác cũng đánh rơi chén trà rồi dùng hai tay bóp chặt cổ mình, hai mắt mở trừng trừng, môi mấp máy, cố gắng nói:

- Trong trà có độc...

Nói xong mấy tiếng thì cả người y cũng ngã xuống bất động. Mặt y liền biến thành màu tím đen.

Kịch độc.

Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ rung động trong lòng, cả hai đều quay lại nhìn lão nhân bán trà.

Lão nhân hiện tại vẻ mặt rất thâm trầm, đôi mắt lóe lên sát khí. Đôi mắt lão nhân đã biến thành xanh lục như quỷ hỏa.

Mắt người làm sao có thể biến thành như thế được?

Cả hai đã bắt đầu thấy bất an.

Lão nhân liên tục phát ra những tiếng “chì chì” khi lão cười. Giọng cười đó càng không phải của con người.

Họ chưa từng nghe thấy tiếng cười quái dị như thế bao giờ.

Đào Cửu Thành hét lớn một tiếng để xua đi cảm giác sợ hãi:

- Tất cả cẩn thận.

Lời nói chưa dứt thì Nhật Nguyệt Câu đã cầm trong tay.

Trương Bán Hồ cũng hô lên “cẩn thận” rồi rút Đại Hoàn Dao ra.

Hai người thi triển thân pháp, một trái một phải đồng thời vây công lão nhân. Cùng lúc đó lại có thêm ba tiêu sư ngã xuống đất.

Mặt họ đều biến thành màu tím đen.

Năm người uống trà, không có người nào thoát chết.

Đào Cửu Thành nộ khí xung thiên, nhìn lão nhân quát:

- Người là ai?

Lão nhân cười âm hiểm:

- Ta là ai không quan trọng.

- Người muốn cướp tiêu?

Lão nhân chỉ mỉm cười.

- Người biết chúng ta là ai không?

- Điều đó không có quan hệ gì.

- Vậy sao?

- Bởi vì cái mà ta muốn không phải là tiêu xa mà là mạng của các người.

Trương Bán Hồ liền hỏi:

- Chúng ta và người có thù oán gì chẳng?

- Một chút cũng không có.

Đào Cửu Thành liền ngộ ra:

- Có phải vì Phượng cô nương?

- Hóa ra người cũng khá thông minh.

Lão nhân thở dài nói tiếp:

- Đáng tiếc người thông minh hay chết sớm.

Nói xong, lão liền cười “chi chi” mấy tiếng.

Đào Cửu Thành không nhận được liền hỏi lần nữa:

- Người thật ra là ai?

Trương Bán Hồ quát lớn:

- Người có chịu để lại danh tánh hay không?

Lão nhân chậm chậm nhìn hai người họ rồi cất tiếng:

- Ta đương nhiên là có danh tánh, bất quá các người cũng không thể biết được ta là ai vì đã lâu rồi ta không dùng đến nó. Giang hồ gọi ta là Biên Bức.

- Biên Bức?

- Đúng vậy.

Lão nhân chậm chậm nói lại:

- Biên Bức.

Đào Cửu Thành lập tức nhớ đến một việc, thất thanh la lên:

- Thì ra lão chính là người đó.

Lão nhân trầm giọng:

- Chính là ta.

Đào Cửu Thành biến sắc:

- Nhưng...

Lão nhân cắt ngang:

- Dơi là một động vật rất kỳ lạ, có khi nhìn giống đã chết nhưng thật sự nó vẫn còn sống.

Đào Cửu Thành cũng ngừng người đứng bất động.

Trương Bán Hồ cũng nhớ lại sự kiện đó, biến sắc la lên:

- Lão quả thật là người đó?

Đào Cửu Thành nói:

- Trong võ lâm chỉ có một mình y.

Trương Bán Hồ hỏi:

- Vậy Phượng cô nương...

- Ở tại nơi của Biên Bức.

Trương Bán Hồ gật đầu:

- Không sai.

Đào Cửu Thành lập tức huy động Nhật Nguyệt Cầu. Các tiêu sư khác cũng rút binh khí ra, la vang chấn động cả trà lâu,

Đào Cửu Thành la lên:

- Dừng để lão thoát khỏi trà lâu.

Chúng nhân đồng thanh hưởng ứng.

Ngoài năm tiêu sư bị trúng độc chết, ai cũng chăm chăm nhìn vào lão nhân như muốn giết lão để trả thù cho đồng bọn.

Bọn họ hầu như không biết sợ bởi niên kỷ của họ còn quá trẻ, làm sao biết được trên võ lâm còn có “Biên Bức”. Bọn họ làm sao biết được “Biên Bức” khủng bố, đáng sợ đến chừng nào.

Đào Cửu Thành, Trương Bán Hồ cũng chỉ mới nghe giang hồ đồn đại.

Có rất nhiều truyền thuyết về Biên Bức nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, chưa một ai thật sự chứng kiến.

Vì xưa nay chưa từng có người sống sót dưới tay Biên Bức.

Nhưng truyền thuyết vốn khác sự thật rất xa. Hà hướng Biên Bức đã tuyệt tích giang hồ nhiều năm, giang hồ đồn rằng lão chết.

Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ cũng tin vào điều đó vì người nói cho họ biết Biên Bức đã chết chính là Tổng tiêu đầu của Trần Viễn tiêu cục, Lôi Tấn và Hàn Sanh.

Lôi Tấn tính tình cương trực, còn Hàn Sanh là người rất thẳng thắn. Khi hai người họ nói điều gì thì nó là sự thật, không một ai dám hoài nghi.

Biên Bức mà giang hồ cho rằng đã chết hiện tại đang đứng trước mặt họ.

Liệu đây có phải là Biên Bức chân chính?

Họ còn đang suy nghĩ thì Biên Bức đã nói:

- Trước khi các ngươi chết, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi.

Âm thanh của lão rất trầm, trầm đến độ kỳ quái, nghe như không phải là âm thanh của con người.

Đào Cửu Thành nhìn lão, hỏi:

- Lão thật sự là Biên Bức?

Biên Bức lạnh lùng cười:

Người sẽ nhanh chóng biết là thật hay giả.

Lời vừa dứt, lão đột nhiên rú lên. Lập tức có tiếng “phốc phốc” vang lên trong trà lâu. Am thanh thật là kỳ quái.

Mọi người quay đầu lại nhìn, lập tức biến sắc, không thốt nên lời.

Trên mái trà lâu u ám đột nhiên xuất hiện vô số dơi. Tiếng “phốc phốc” chính là tiếng đập cánh của chúng.

Biên Bức trầm giọng nói:

- Những con dơi này do chính ta nuôi. Tuy chúng nhìn giống những con dơi thông thường nhưng chúng là “vô dực biên bức”, có một không hai trên thế gian này.

“Vô dực biên bức.”

Thanh Đại Hoàn Dao trong tay Trương Bán Hồ lập tức run lên. Đào Cửu Thành cũng không ngoại lệ.

Bọn họ tuy chưa từng thấy sự lợi hại của Vô dực biên bức nhưng sự khủng bố vô hình gợi lên nỗi kinh sợ trong lòng họ.

Tiếng hú vừa dứt, đám dơi liền bay loạn xạ khắp nơi.

Trong trà lâu tràn ngập những tiếng “phốc phốc”.

2. Biên Bức Dao

Mặt trời sắp lặn cũng đỏ như máu.

Anh sáng xuyên qua lá phong, phản chiếu lên mình dơi cũng khiến chúng trở nên đỏ rực như máu.

Có tiếng kêu sợ hãi vang lên, bọn tiêu sư hoảng loạn không biết phải làm gì.

Hai tay của Trương Bán Hồ và Đào Cửu Thành ướt đầm, họ muốn lên tiếng trấn an tất cả nhưng lời nói như nghẹn lại.

Biên Bức nói tiếp:

- Ta tuy là không có cánh nhưng ta có thể bay.

Tòan thân lão lập tức bay lên.

Đương nhiên không thật sự là bay, chỉ là thân hình lão đột nhiên cất lên lơ lửng trên không.

Lão vận hắc y, tay áo có hình thù cổ quái. Khi lão cất mình lên, tay áo căng ra tựa như hai cánh dơi. Khi lão quạt tay, sức gió đẩy lão lên cao.

Trương Bán Hồ kinh sợ, la lớn “cẩn thận” rồi huy động Đại Hoàn Dao chém đến Biên Bức.

Đào Cửu Thành cũng không chậm trễ, Nhật Nguyệt Cầu thi triển “Song Long Xuất Hải” cùng thân pháp “Nhất Hạc Trùng Thiên” bay về phía Biên Bức.

Bọn họ tính toán không chậm nhưng Biên Bức còn nhanh hơn.

Biên Bức phóng mình một cái đã vượt qua hai trượng, vươn tay chụp lấy thủ cấp của một tiêu sư cầm Hồng Anh Thương.

Tên tiêu sư này cũng khá nhanh nhẹn, Hồng Anh Thương tấn công vào ngực Biên Bức như độc xà.

Biên Bức cười lạnh, không thèm né tránh, trong lúc thân hình đang rơi xuống, lão phát ra một luồng kinh lực đánh thẳng vào tên tiêu sư.

Tên tiêu sư võ công vốn có hạn, nhìn thấy chiêu thức biến hóa vô cùng thì chỉ còn cách liều mạng công thẳng tới trước, vì thương đã đâm ra không thể thu hồi lại.

Hồng Anh Thương xé gió đâm huyệt vào khoảng không. Tên tiêu sư liền biết việc chẳng lành, kêu lên một tiếng sợ hãi rồi nhanh chóng lùi lại. Nhưng tiếng kêu của y vừa thoát ra thì đã bị chặn lại. Hữu thủ của Biên Bức đã hóa thành ưng trao chụp lấy yết hầu y.

Lão rung tay một cái, thân hình y bay lên đụng vào trần trà lâu. Nơi yết hầu còn lưu lại năm lỗ thủng, máu bắn không ngừng ra ngoài.

Năm ngón tay vậy máu của Biên Bức lại công đến một tên tiêu sư khác.

Y tưởng Biên Bức sẽ tấn công vào mặt mình nhưng ưng trao của lão đã nhắm thẳng vào yết hầu. Yết hầu y bị trao công trúng, máu từ năm lỗ hồng liên phun ra ngoài.

Biên Bức lại phi người bay lên. Hai ống tay áo phất lên tạo thành những âm thanh vang dội, thân hình lão từ từ hạ xuống, ống tay áo hóa thành thanh đao chém vào hai tên tiêu sư khác.

Một tên né không kịp, bị ống tay áo công trúng lập tức ngã xuống. Tên còn lại vung đao đón đỡ nhưng vừa chạm vào thì thanh đao liền vượt khỏi tay bay lên xa nhà. Hổ khẩu của hắn bị chấn động, máu tuôn ra xối xả. Tất cả đều trở nên kinh hoàng.

Biên Bức lúc này đã đứng trước mặt hắn, vung tay biến trao thành chưởng đánh vào mặt. Hắn kinh hoàng không biết đường né tránh, lập tức kêu lên một tiếng thống khổ, xương cốt bị chưởng lực chấn vỡ nát.

Biên Bức rút tay về, mặt của tên tiêu sư đã không còn hình dạng nữa, như một khối bùn rơi xuống đất.

Biên Bức vẫn không ngừng di chuyển, nhanh chóng đến quỷ dị, nhanh chóng đến kinh hoàng. Hai ống tay áo của lão lại giết chết hai tiêu sư, chưởng lực của lão giết thêm một người nữa. Đã có bảy người chết dưới tay Biên Bức, thêm năm người trúng độc chết, tổng cộng đã có mười hai người mất mạng.

Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ thi triển toàn lực đuổi theo Biên Bức hy vọng có thể ngăn chặn lão, nhưng đều vô vọng. Đoàn tiêu hai mươi sáu người lúc này chỉ còn lại có mười ba người.

Đào Cửu Thành bị phần hết lên:

- Tất cả tụ lại một chỗ, toàn lực chống cự.

Y nói xong liền quay qua ra hiệu cho Trương Bán Hồ. Nhật Nguyệt Câu thi triển “Hồ Diệp Xuyên Hoa” như múa trên không, tận lực bảo vệ cho Thu Cúc cùng bốn tiêu sư.

Trương Bán Hồ cũng không chậm trễ, Đại Hoàn Đao thi triển “Bát Phương Phong Vũ”, đánh ra liên tiếp mười ba đao để bảo vệ cho sáu tiêu sư còn lại.

Bọn họ từ từ tiến đến gần nhau.

Có một tên tiêu sư ở phía xa, nhìn thấy Biên Bức giết chết mấy huynh đệ đâm ra khiếp sợ, hét lên một tiếng, bỏ chạy về phía cửa.

Trương Bán Hồ hét lớn:

- Không được.

Đại Hoàn Đao chém nhanh về phía trước cản Biên Bức lại.

Đao vừa chém tới, Biên Bức đảo người thoát ra ngoài, chuyển thân đuổi theo tên tiêu sư đó. Tên tiêu sư vừa chạy được vài bước thì nghe kinh lực từ phía sau ập tới. Y hét lên một tiếng, chém loạn ba đao về phía sau. Y không cầu mong đã thương được địch nhân, chỉ mong bảo vệ mạng mình.

Chỉ tiếc là với võ công của y là sao thoát chết dưới tay Biên Bức được. Đao thứ ba của y vừa thi triển được nửa chừng thì tay phải của Biên Bức đã tóm lấy cổ y từ phía sau.

Tiếng cười quái dị của lão hòa cùng tiếng xương vỡ nghe rợn người.

Biên Bức giết xong tên tiêu sư đó liền quay lại.

Cùng lúc đó, đao của Trương Bán Hồ chém tới với lực đạo vô cùng mạnh mẽ.

Biên Bức hô to “hay lắm” rồi xoay người né thanh đao đang chém tới, hai ống tay áo đánh vào yết hầu của Trương Bán Hồ.

Trương Bán Hồ thi triển “Phân Hoa Phát Liễu”, một hóa thành hai, nhắm vào ống tay áo của Biên Bức.

Đao vào tay áo chạm nhau rồi phân ra. Tay áo không hề gì, đao cũng không bị mẻ nhưng tay của Trương Bán Hồ bị chấn động đến tê rần.

Trong lòng y bỗng dâng lên nỗi sợ hãi.

Thân hình Biên Bức liền áp tới trước, hai cánh xếp lại, hai tay từ trong áo lộ ra, biến thành trảo công đến ngực Trương Bán Hồ. Lão biến chiêu rất nhanh, xuất thủ tàn độc, thật khiến cho người ta phải run sợ.

Trương Bán Hồ không kịp thu đao, thấy tình thế bất lợi liền thoái lui nhanh chóng.

Biên Bức theo sát y như bóng với hình.

Phía sau lưng bỗng có tiếng động, Nhật Nguyệt Cầu của Đào Cửu Thành đã công tới, khóa chặt cổ tay của Biên Bức.

Thu Cúc huy động trường kiếm cùng tấn công Biên Bức. Ba tên tiêu sư cũng huy động vũ khí từ ba hướng công đến Biên Bức.

Biên Bức không để ý gì đến thế công của bọn họ, song thủ hóa thành cánh cung đón đỡ năm loại vũ khí.

Thân hình lão không ngừng di động rồi một đạo hàn quang từ người lão bắn ra.

Lập tức có tiếng kêu thảm thiết.

Đạo hàn quang đó lại tiếp tục bắn về hướng khác, liền có tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu văng khắp nơi.

Đào Cửu Thành liên tục kêu lên “cẩn thận”, Nhật Nguyệt Cầu không ngừng thi triển, không những lo bảo vệ bản thân mà còn lo cho người khác.

Chỉ tiếc bản thân y cũng không lo nổi, chỉ một chút sơ ý, một đạo hàn quang đã xuyên qua Nhật Nguyệt Cầu bắn vào vai trái. Máu từ vai trái lập tức phun ra, Nhật cầu cũng rơi xuống đất.

Đại Hoàn Đao của Trương Bán Hồ cũng chỉ có thể tự bảo vệ bản thân.

Thu Cúc hoa dung thất sắc, toàn lực thi triển kiếm chiêu. Kiếm quang tưởng chừng như kín đến mức mưa gió khó lọt qua nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ bản thân.

Tiếng kim khí chạm nhau chấn động, hàn quang từ dưới đất bỗng bay lên cao. Bay lên nhanh đến mức khó nhìn thấy được.

Kiếm ảnh đao quang lúc này đã tạm thời ngừng lại.

Đào Cửu Thành tả thủ cầm Nguyệt cầu hộ trước ngực, máu từ vai trái vẫn chảy ra như suối, phảng phất như lão sắp ngã gục.

Trương Bán Hồ cầm Đại Hoàn Đao chéo trước ngực, thân hình rung rung, hơi thở cũng gấp gấp hơn.

Thu Cúc cầm kiếm thủ ngang hông, sắc mặt trắng bạch, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ cực độ. Nàng hoảng sợ vì hiện tại trong trà lâu ngoài Biên Bức ra chỉ còn có ba người bọn họ. Những tiêu sư khác đều đã chết.

Sàn nhà nhuộm đầy máu, khay trà, tách trà, bốn phía đều nhuộm máu.

Ba người bọn họ cảm thấy cảm phần vô cùng, đã có hơn mười người hy sinh mà vẫn chưa đủ thương được Biên Bức.

Biên Bức đương nhiên sẽ không dừng tay. Hiện tại lão đang ở trên xà nhà.

Bọn họ không biết tại sao Biên Bức lại phi thân lên xà nhà nhưng họ biết chắc rằng Biên Bức không khi nào lại tha cho họ một cách dễ dàng như vậy.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh khiến hô hấp của bọn họ càng khó khăn.

Trong trà lâu dường như ẩn chứa một áp lực vô hình.

Xà nhà không to lắm nhưng vẫn chịu được sức nặng của Biên Bức. Lão an nhàn ngồi trên đó, đôi mắt xanh lục rực sáng, chăm chăm nhìn xuống ba người. Lão để thanh đao trên đùi.

Thanh đao của lão dài ba thước, thân đao cong cong hình bán nguyệt, sáng đến chói mắt. Tuy đã giết rất nhiều người nhưng thanh đao không hề vấy một giọt máu.

Giết người không thấy máu, quả thật là một thanh bảo đao.

Nắm ngón tay Biên Bức vuốt nhẹ lên thân đao, ngón giữa đột nhiên uốn cong búng vào thân đao.

Thanh đao không ngừng rung động, phát ra một tiếng ngân dài như rỗng ngăm.

Đao quang tỏa ra khắp hướng như thiểm điện, cũng tựa như ánh mắt của thần linh.

Bọn họ ba người đều cảm thấy chấn động.

Biên Bức cười quái dị nói:

- Các người có biết đây là đao gì không?
- Không biết.
- Biên Bức Đao.

Trương Bán Hồ lạnh lùng:

- Biên Bức Đao thì có gì đặc biệt?
- Thanh đao này chuyên dùng để giết những đại nhân vật, cho nên các người chết dưới thanh đao này cũng nên lấy làm vinh hạnh.

Đào Cửu Thành nói:

- Thiệt là khoa trương.

Biên Bức thở dài nói:

- Biên Bức Đao vốn có mười ba thanh, hiện tại chỉ còn một thanh duy nhất này thôi.

Trương Bán Hồ kỳ quái hỏi:

- Những thanh đao kia ở đâu?
- Đã tặng cho mười hai nữ nhân mà ta thích.

Lão cười cười rồi nói tiếp:

- Thanh cuối cùng này cũng sắp tặng cho người khác rồi.

Thu Cúc sợ hãi hỏi:

- Có phải là tặng cho ... cho tiểu thư của ta?

Biên Bức gật đầu:

- Đúng vậy, tuy mắt ta không nhìn thấy được nhưng giang hồ đồn đãi nàng thật mỹ lệ, rất khả ái.

Thu Cúc kinh ngạc hỏi:

- Lão... lão là một người mù?

Biên Bức nói:

- Đúng, ta tuy không nhìn thấy gì nhưng đôi tai rất linh mẫn. Tai dơi vốn linh mẫn phi thường.

Cả ba người đều hiện lên nỗi ngạc nhiên trong mắt.

Biên Bức như vậy mà là một người mù, bọn họ làm sao có thể tin được chứ?

Biên Bức dường như hiểu được tâm ý của bọn họ, liền nói:

- Bọn người không tin ta là kẻ mù nhưng sự thật vốn là như thế.

Tả thủ lão chậm chậm đưa lên, ấn ngón tay vào mắt trái lấy con mắt ra. Mắt trái lão chỉ còn là một lỗ hồng. Con mắt vốn là quỷ hỏa lục sắc lân quang.

Trong trà lâu vốn u ám, lân quang dĩ nhiên tỏa sáng.

Biên Bức lấy con mắt ra đặt trên bàn tay. Con mắt lân quang phát sáng như có sinh mệnh, như đang trừng trừng nhìn bọn họ.

Đào Cửu Thành, Trương Bán Hồ càng lúc càng khiếp sợ. Thu Cúc kinh hoàng đến mức gần như ngất đi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến cảnh quỷ dị và khủng bố đến vậy.

Biên Bức lại cười. Gương mặt lão không có mắt càng trở nên khủng bố.

Lão chậm chậm gắn lại con mắt rồi hỏi:

- Bây giờ các người đã tin chưa?

Thu Cúc không tự chủ được liền gật đầu. Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ cơ hồ cười cũng không cười nổi.

Biên Bức cười nói:

- Hiện tại các người có thể an tâm ra đi rồi.

Ra đi?

Bọn họ ba người đều hiểu rất rõ ẩn ý trong câu nói đó.

Hai mắt Đào Cửu Thành sáng rực lên, trầm giọng nói:

- Thu Cúc, bọn ta hợp lực cản Biên Bức lại, người lên ngựa chạy đi.

- Tôi...

Đào Cửu Thành nói:

- Bọn ta cho dù có chết ở đây, cũng có người báo cho Tổng tiêu đầu biết mọi chuyện đã xảy ra, người còn do dự gì nữa.

Trương Bán Hồ cũng lên tiếng:

- Sinh mạng của tiểu thư cũng nằm trong tay người. Đừng lo cho bọn ta, hãy nhanh chóng rời khỏi đây.

Thu Cúc dường như đã hiểu, cắn răng gật đầu, vừa mới cất bước thì tiếng của Biên Bức đã từ trên xà nhà vọng xuống:

- Người tưởng có thể thoát được hay sao?

Tất nhiên là Biên Bức đã nghe được kế hoạch của họ.

Thu Cúc vừa bước đi, nghe lão nói vậy đột nhiên dừng lại.

Trương Bán Hồ hồi thục:

- Thu Cúc chạy đi, đừng để ý đến lão.

Đào Cửu Thành cũng tiếp:

- Đừng lo cho chúng ta, đi mau.

Thu Cúc gật đầu, bước nhanh về phía cửa trà lâu.

Đào Cửu Thành hét lớn:

- Lên.

Tay phải lão cầm Nguyệt câu, phóng mình lên xà nhà. Trương Bán Hồ cũng không chậm trễ, Đại Hoàn Đào xé gió chém về phía Biên Bức.

Biên Bức bất động nhìn bọn họ phóng mình lên, đột nhiên la lớn một tiếng, thân hình khởi động, phá thủng mái trà lâu thoát ra ngoài.

Khi lão vừa thoát ra, cả trà lâu liền sụp xuống.

Đào Cửu Thành, Trương Bán Hồ không hề nghĩ đến chuyện như vậy sẽ xảy ra. Khi bọn họ vừa đáp xuống xà nhà thì cả trà lâu sụp xuống chôn vùi bọn họ.

Biên Bức vốn ở trong trà lâu rất lâu, những trụ cột của trà lâu đều bị lão âm thầm chấn gãy trước khi bọn họ đến.

Tất cả sự việc đều nằm trong tính toán của lão. Sau khi chấn gãy xà nhà, lão liền phá thủng nóc nhà bay ra. Hai ống tay áo mở rộng, Biên Bức bay lượn trên không trung.

Thu Cúc lúc này đã ra khỏi trà lâu, vừa mới đi được vài bước đã nghe tiếng động mạnh, trong lòng chấn động, vừa quay lại nhìn đã thấy cả trà lâu sụp đổ xuống.

Cả người nàng run lên cầm cập.

Chuyện gì đã xảy ra? Hai người bọn họ hiện tại ra sao?

Thu Cúc còn đang kinh hoàng thì đã nghe thấy âm thanh quái dị từ phía sau bay đến. Đó chính là tiếng cười của Biên Bức.

Biên Bức từ trên không đáp xuống cách nàng chừng nửa trượng.

Thu Cúc kinh hãi la lên:

- Biên Bức.

Đao của Biên Bức lập tức lao về phía nàng.

Đao quang như thiểm điện.

Thu Cúc nhanh chóng rút kiếm ra nghênh chiến. Nhưng nàng làm sao có thể chống lại Biên Bức. Thu Cúc hiểu rất rõ điều đó. Chiêu kiếm nàng đánh ra như đá chìm đáy biển.

Thu Cúc thẳm kêu lên “không xong”, chưa kịp thu kiếm về thì thanh đao đã bay đến cổ họng nàng.

Cơn đau thấu đến tận tim nàng. Thu Cúc kêu lên một tiếng rồi ngã xuống. Máu từ cổ nàng chảy ra nhuộm đỏ cả một mảnh đất.

Nàng nằm bất động trên đất.

Biên Bức cười lạnh lẽo, đưa đao lên thổi bay đi những giọt máu còn đọng lại trên đao, thần thái tỏ ra rất nuôi tiếc nhưng nét mặt thủy chung vẫn lãnh khốc vô tình.

Vào lúc đó, hai bóng người từ trà lâu đổ nát bay ra. Thân hình hai người dính đầy bụi bặm, phải bám vào nhau mới đứng vững được nhưng tay vẫn nắm chặt vũ khí.

Bọn họ lập tức nhìn thấy Thu Cúc nằm dưới đất còn Biên Bức lạnh lùng đứng kế bên.

Hai người nhìn nhau, Đào Cửu Thành liền nói:

- Huynh đệ, người mau chạy đi, ta sẽ liều mạng chặn lão lại.

Trương Bán Hồ lắc đầu:

- Ta phải cùng lão sống chết, người chạy đi.

- Ta đã thọ thương, mất máu quá nhiều, thể lực đã suy yếu, dù có chạy cũng không chạy xa được. Ta ở lại tốt hơn.

- Nhưng mà...

- Không phải là lúc người giành với ta. Chạy mau. Thu Cúc đã chết, hai ta phải có một người trở về báo với Tổng tiêu đầu.

Trương Bán Hồ nhìn Đào Cửu Thành một lúc rồi nói:

- Huynh đệ cẩn thận. Ta đi đây.

Đào Cửu Thành quát lớn:

- Con bà người, ở đó mà từ với biệt. Chạy mau.

Trương Bán Hồ cắn răng, quay mình bước đi.

Trên không trung, một tràng cười quái dị vọng đến. Đó là tiếng cười của Biên Bức, tiếng cười sắc bén như muốn đâm thủng cả màng nhĩ.

Tiếng cười chưa dứt thì Biên Bức đã lao đến.

Đào Cửu Thành huy động Nguyệt câu, hét lên một tiếng, nhảy lên đón lấy chiêu đao của Biên Bức.

Biên Bức cười lạnh, chiêu đao từ trên cao chém xuống nhanh như thiểm điện, khí thế thật kinh người.

Đào Cửu Thành không màng sống chết, thi triển “Bát Phương Phong Vũ” tấn công Biên Bức, không hề nghĩ đến chuyện thoái lui.

Biên Bức cũng không thay đổi chiêu thức.

Trương Bán Hồ nhìn thấy liền thở dài một tiếng rồi quay mình phóng đi. Y vừa động thân thì đao của Biên Bức chạm vào câu của Đào Cửu Thành.

Câu quang vụt tắt, chiêu đao của Biên Bức đã hóa giải “Bát Phương Phong Vũ” thành vô hình, hơn nữa còn mượn chấn lực, xoay mình phóng về phía Trương Bán Hồ.

Biến hóa này nằm ngoài dự liệu của Đào Cửu Thành. Y hét lớn “chạy mau” rồi đuổi theo Biên Bức.

Biên Bức thoáng một cái đã bay ra tám trượng, chân vừa chạm đất đã bay lên, vượt thêm ba trượng. Hiện tại lão chỉ còn cách Trương Bán Hồ không quá bảy thước.

Vừa hạ thân, lão đã phóng đến Trương Bán Hồ như một mũi tên, vừa cười vừa huy động thanh đao chém đến.

Trương Bán Hồ nghe thấy tiếng cười thì vô cùng sợ hãi.

Đào Cửu Thành bại dưới đao của Biên Bức nhanh như vậy sao?

Y quay đầu nhìn lại thì thấy Đào Cửu Thành đang toàn lực phóng đến. Đương nhiên y cũng thấy luôn đường đao của Biên Bức.

Khoảng cách quá gần nên không có cách gì né tránh, Trương Bán Hồ chỉ còn nước cử đao chuẩn bị nghênh đón đao của Biên Bức.

Đao chạm đao, Trương Bán Hồ bị chấn động thoái lui một bước. Biên Bức lại từ trên cao chém xuống một đao.

Chiêu đao lăng lệ hóa thành hai mươi tám thức, đao quang như thiểm điện bay xuống Trương Bán Hồ.

Trương Bán Hồ huy động đao đón được hai mươi sáu đao nhưng đao thứ hai mươi bảy đã gạt Đại Hoàn Đao ra và đao cuối cùng chém đến với khí thế kinh người.

Đao quang vừa lóe lên đã vạch một đường trước ngực Trương Bán Hồ, máu tuôn ra xối xả.

Vết thương không phải là chí mạng nhưng cũng làm cho Trương Bán Hồ thất kinh. Y la lớn:

- Lão Đào chạy mau.

Đại Hoàn Đao lại chém ra loạn xạ, y quyết tâm liều chết cản Biên Bức lại để Đào Cửu Thành thoát thân.

Đào Cửu Thành vừa chạy đến gần, nhìn thấy tình cảnh như vậy thì đành thở dài một tiếng, quay mình bỏ chạy.

Trương Bán Hồ càng yên tâm hơn, chiêu đao xuất ra càng nhanh càng mạnh hơn.

Biên Bức liên tiếp đón lấy mười bảy đao rồi lạnh lùng nói:

- Cả hai đừng hòng chạy thoát.

Biên Bức đột ngột xoay đao cản lại Đại Hoàn Đao rồi dùng tay áo khóa chặt thanh đao. Trương Bán Hồ giữ đao không vững, thanh đao liền bị kinh lực hất văng đi.

Biên Bức lại huy đao chém đến, đao thế tuyệt luân chém vào bụng Trương Bán Hồ.

Máu văng tung tóe, Trương Bán Hồ kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống bất động.

Biên Bức thu đao, trở tay phóng đao về phía Đào Cửu Thành.

Biên Bức Đao bay với tốc độ nhanh đến không tưởng được.

Đào Cửu Thành lúc này đã leo lên lưng ngựa. Đoàn ngựa cột ở bên kia đường nên Trương Bán Hồ không thể sử dụng được. Nhưng y vừa mới lên ngựa, chưa kịp vung câu cắt đứt dây cột thì Biên Bức Đao đã bắn tới.

Đao không chém vào người mà là chém vào ngựa. Đao quang vừa đến đã chém đứt lìa hai chân sau của con ngựa.

Đào Cửu Thành không kịp chuẩn bị nên té từ trên ngựa xuống, vết thương nơi vai trái bị chấn động, đau đến xương tủy. Sau một thoáng thất thần, y lại leo lên lưng con ngựa thứ hai.

Biên Bức cũng đã đoán trước được điều này nên lão bay theo sau thanh đao. Thân pháp của lão thủy chung rất nhanh.

Đào Cửu Thành vừa ngồi lên con ngựa thứ hai thì Biên Bức đã ở bên con ngựa thứ nhất, đưa tay rút Biên Bức Đao ra rồi múa đao chém đến.

Lao không chém người mà chém ngựa.

Con ngựa hí lên một tiếng thảm thiết, ngã vật xuống, máu văng tung tóe.

Đào Cửu Thành lại rơi xuống cùng với xác ngựa. Tuy không nhìn thấy nhưng y cũng biết đó là kiệt tác của Biên Bức. Trong giờ phút sinh tử, ngay khi vừa chạm đất, thân hình y lập tức lặn đi, tay phải cầm Nguyệt Cầu liên tục đánh ra.

Nhưng Biên Bức không hề tấn công tiếp. Trong lòng Đào Cửu Thành cảm thấy có điều kỳ quái. Y đã lặn xa hơn hai trượng, liền cảm thấy không ổn, lập tức dừng lại.

Quả thật Biên Bức không xuất thủ, thậm chí còn đứng ở chỗ cũ, không động đậy một chút, chỉ lạnh lùng nhìn Đào Cửu Thành.

Khi Đào Cửu Thành dừng lại thì lão mới bắt đầu phóng tới, chỉ nghe hai tiếng “phách phách” đã đến gần Đào Cửu Thành không quá bảy thước.

Lúc lão vừa đến nơi, Đào Cửu Thành đã vung câu đánh tới.

Nguyệt Cầu bay thẳng vào người Biên Bức. Đào Cửu Thành biết đây là cơ hội cuối cùng để đào thoát.

Chiêu này đánh ra với toàn lực, hy vọng có thể đả thương được Biên Bức.

Y đương nhiên là thất vọng.

Khi Nguyệt Cầu của y đánh tới, Biên Bức liền xoay người lại, đao trong tay bay ra đón lấy Nguyệt Cầu.

Đao câu chạm nhau, Biên Bức vẫn bất động nhưng Đào Cửu Thành lại thối lui đến bốn thước mới đứng vững được. Chỉ một chiêu đã thấy rõ cao thấp.

Biên Bức lại vung đao chém tới, Đào Cửu Thành căn rằng vung câu lên đỡ, mạo hiểm chém vào mặt Biên Bức.

Chiêu đó thật mạo hiểm vì lúc đó ngực hắn hoàn toàn bỏ trống. Y mạo hiểm để cầu sinh, cách đánh này quả không tệ.

Nhưng Biên Bức đã nhận ra điều đó, lão cười lạnh, Biên Bức Dao hạ xuống đỡ lấy Nguyệt Câu rồi len qua khe hở công vào ngực Đào Cửu Thành.

Biên Bức Dao đâm vào ngực Đào Cửu Thành nhưng câu của y cũng chém tới sát mặt Biên Bức. Trong sát na đó, tay trái của Biên Bức đột nhiên chộp vào Nguyệt câu, hai ngón tay kẹp chặt lấy Nguyệt câu.

Lưỡi câu sắc nhọn không hề làm tay lão bị thương. Đào Cửu Thành cũng không thể xuất chiêu tiếp vì Nguyệt câu đã bị lão kẹp cứng.

Y không thể nào tin được điều đó.

Biên Bức lạnh lùng rút đao ra khỏi ngực Đào Cửu Thành. Máu chảy ra như suối, y ngã xuống mà mắt vẫn mở trừng trừng, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc lẫn thống khổ.

Tất cả người của Trấn Viễn tiêu cục đã chết, còn ai để trở về báo tin cho Tổng tiêu đầu?

Tính mạng của Lôi Phượng hiện tại đều ký gửi trên mình y.

Y chết không nhắm mắt.

Bây giờ mặt trời bắt đầu lặn, cả bầu trời ánh lên sắc đỏ hồng, được máu nơi trà lâu tô điểm càng trở nên đỏ rực hơn.

Gió vẫn thổi, trời đất như càng âm đạm thê lương hơn.

Biên Bức chậm chậm lấy ra một mảnh vải trắng, nhẹ nhàng lau thanh đao. Biên Bức Dao quả thật là một thanh bảo đao, chỉ lau qua một lần đã khôi phục lại vẻ sáng bóng như xưa.

Lão vung tay, mảnh vải thoát khỏi tay lão bay lên như một con dơi.

Sau đó lão hú dài một hơi.

Một tràng âm thanh từ xa vọng lại. Từ bốn phương tám hướng, vô số dơi xuất hiện. Những con dơi này vốn ở trên mái trà lâu, khi bọn họ đánh nhau thì chúng bay ra ngoài, ẩn trong rừng phong, khi nghe tiếng hú gọi của Biên Bức mới xuất hiện.

Chúng bay xung quanh Biên Bức giống như những đại thần đang châu hòang đế của mình.

Biên Bức xoay tay, thu hồi thanh đao cất vào áo rồi bước đi.

Vô Dục Biên Bức thật sự là vô dục.

Lão không phải là dơi nhưng lại có thể thuần phục dơi.

Trong rừng còn có một con đường nhỏ. Biên Bức đang tiến vào con đường đó. Anh tà dương xuyên qua kẽ lá chiếu trên con đường nhỏ khiến cả vùng như chìm ngập trong máu đỏ.

Vô số dơi bay quanh Biên Bức như u linh quây quanh vũng máu.

Cảnh tượng càng trở nên yêu dị, càng cảm thấy khủng bố.

Gió chiều thổi càng lúc càng mạnh, tà dương khiến cho cảnh vật càng thêm âm đảm.

Máu trên đất cũng đã khô.

Đột nhiên có tiếng rên khe khẽ vang lên, tiếng rên rất yếu. Sau đó một bóng người đang cố đứng dậy từ trong vũng máu.

Đó chính là Thu Cúc.

Máu từ vết thương trên cổ nàng đã ngừng chảy nhưng đã nhuộm đỏ cả chiếc áo.

Chiều đao đó thật chuẩn xác nhưng không cắt đứt yết hầu nên nàng vẫn sống.

Đây là một kỳ tích, một điều may mắn.

Con người ai cũng có lúc sai lầm. Biên Bức cũng là người.

Nhưng một kỳ tích như vậy thật sự cũng rất hiếm.

Cuối cùng Trấn Viễn tiêu cực vẫn còn được một người sống sót.

Thu Cúc cũng không tin rằng mình có thể thoát chết. Mắt nàng hiện lên vẻ mơ hồ tựa như đang đi trong mộng ảo, thần thái hoảng hốt như si như dại.

Nàng tựa như đang nghi ngờ chính bản thân mình, nghi ngờ sự tồn tại của mình, không biết nơi đây là dương gian hay địa phủ.

Sau nửa ngày nàng mới khôi phục được phần nào.

Sau khi nhớ ra được, nàng quay nhìn xung quanh rồi bật khóc nức nở.

Chung quanh nàng hiện tại không một bóng người. Biên Bức đã bỏ đi mất dạng.

May mắn cho nàng là lão đã bỏ đi.

Nàng khóc một hồi lâu, khóc đến không còn tiếng. Bây giờ nàng mới cảm thấy cơn đau xuất hiện ở vết thương nơi cổ. Nàng mới nhớ đến thương thế của mình, liền lấy một lọ thuốc trị thương rắc lên cổ rồi xé một miếng vải áo băng bó vết thương lại.

Máu đã ngừng chảy, nàng làm như vậy cũng vô ích.

Nhưng nàng vẫn làm, tựa như không tự chủ được, tựa như không hề biết mình đang làm gì.

Nàng cuối cùng cũng đã ngừng khóc, chậm chậm di chuyển về phía mấy con ngựa.

Hiện tại làm sao đi đến Thiên Long cổ tự?

Thu Cúc đưa mắt nhìn về hướng Thiên Long cổ tự. Nàng rất muốn đến đó để xem Lôi Phượng ra sao nhưng bất giác hình bóng của Biên Bức lại hiện lên trong đầu nàng.

Với bản lĩnh của nàng, nàng không chịu nổi một chiêu của Biên Bức, hiện tại cho dù nàng đến được Thiên Long cổ tự cũng không có cách cứu được Lôi Phượng.

Nàng muốn cứu Lôi Phượng khỏi tay của Biên Bức là chuyện không thể nào.

Nếu Biên Bức nhìn thấy nàng, nhất định lão sẽ không tha cho nàng.

Biên Bức đương nhiên sẽ không phạm sơ suất lần nữa, nếu hắn xuất thủ nhất định là Thu Cúc phải chết.

May mắn chỉ có thể đến một lần, kỳ tích khó có thể xuất hiện lần thứ hai.

Nghĩ đến Biên Bức, Thu Cúc cảm thấy lạnh run. Cuối cùng nàng cũng xua đi ý nghĩ đi đến Thiên Long cổ tự.

Biện pháp duy nhất là trở về báo tin cho Tổng tiêu đầu biết.

Đã quyết tâm như vậy, Thu Cúc liền phóng lên mình ngựa. Cử động đó làm vết thương trên cổ lại đau nhói lên. Thu Cúc nhíu mày, chỉ một chút nữa đã rơi xuống ngựa.

Nàng cắn răng chịu đau, giật cương thúc ngựa chạy vào thành.

Ngựa phi như tên bay.

Thu Cúc không thích ngựa chạy nhanh như vậy nhưng cũng không kìm lại. Con ngựa cứ chạy băng băng về phía trước, nhiều lần xém hất văng Thu Cúc xuống đất.

Thu Cúc nằm rạp trên mình ngựa, hai tay ôm chặt cổ nó, nàng sợ rằng mình sẽ bị té xuống. Trên đường giờ này đã vắng người qua lại, hơn nữa cũng khó có thể tìm mua một con ngựa khác.

Thu Cúc chưa hề nghĩ đến một chuyện.

Cho dù nàng có thể trở về Trấn Viễn tiêu cục báo tin cho Lôi Tấn và Hàn Sanh biết, cho dù họ có khởi hành ngay lập tức thì Lôi Phượng cho dù có đến mười cái mạng cũng đã bị hại dưới tay của Biên Bức rồi.

Nhưng ngoại trừ biện pháp này ra, nàng đâu còn biện pháp nào nữa.

Bây giờ trời đã tối hẳn, cả trời đất như càng thê lương hơn.

Gió lại càng thổi mạnh hơn, thổi nhanh hơn.

3. Thiên Long Cổ Tự

Mặt trời vẫn chưa lặn.

Lôi Phượng cưỡi ngựa chạy ra khỏi khu rừng phong, đến trước Thiên Long cổ tự. Nàng tất nhiên không hề biết chuyện thâm sát trong trà lâu. Nàng cũng không biết rằng phong thư mà nàng nhận được không phải của Tiêu Thất.

Những việc đó hoàn toàn là âm mưu của Biên Bức.

Hiện tại trong lòng nàng chỉ nghĩ đến chuyện gặp mặt Tiêu Thất, sẽ nhanh chóng biết được vì sao Tiêu Thất muốn gặp nàng.

Tiêu Thất không có ở trước cổng Thiên Long cổ tự. Lôi Phượng đảo mắt nhìn quanh, trong lòng cảm thấy không vui.

Y đáng lẽ phải ở trước cổng đợi nàng chứ.

Nàng hô nhẹ một tiếng rồi nhảy xuống đất, cầm cương dắt ngựa đi tới bậc thềm của Thiên Long cổ tự.

Thiên Long cổ tự hiển nhiên là đã hoang phế nhiều năm, cửa chính đã đổ xuống, hai bên tường cũng gần như không đứng vững nổi.

Có phải là y đang đợi ta ở bên trong? Hay là y đợi ta lâu quá nên đã rời khỏi?

Nhưng bất kể ra sao, nàng cũng muốn vào trong xem thử.

Nàng không dừng bước, tiếp tục đi vào bên trong cổ tự.

Bên trong cổ tự càng hoang phế hơn, bốn vách tường đã đổ sụp xuống, dưới đất cỏ dại mọc lan tràn cao đến gối, kêu xào xạc mỗi khi có cơn gió thổi qua.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cổ tự này tuyệt đối không có người ở.

Nàng có thể khẳng định điều này vì nếu có người đi qua tất nhiên cỏ đã bị đạp ngã rạp xuống.

Chính giữa là thạch bình nhưng đã đổ nát hơn phân nửa. Trên thạch bình khắc những tự dạng mờ mờ, phải để ý kỹ mới nhận ra được đó là kinh phạt.

Nhờ tấm thạch bình có thể biết được nơi đây trước kia vốn là đại điện.

Đột nhiên có ánh sáng xuất hiện.

Hiện tại chưa phải là lúc để thắp đèn nhưng trong cổ tự vốn u ám nên thắp đèn vào lúc này cũng hợp lý.

Có ánh đèn đương nhiên là có người.

Lôi Phượng nhìn thấy ánh đèn, trầm ngâm nghĩ: “Quả nhiên là y đợi ta trong đó.”

Nàng thả ngựa, cất bước tiến vào đại điện. Đám cỏ dưới chân phát ra tiếng rào rào khi nàng bước qua.

Nếu là nữ nhi bình thường có lẽ còn do dự không dám tiến vào, nhưng Lôi Phượng thì khác, nàng đã hộ tiêu đi lại trên giang hồ nhiều năm, dãi nắng dầm mưa, những nơi hoang phế hơn thế nàng cũng đã từng đi qua. Bất quá chỉ khác ở chỗ lúc đó nàng có Thu Cúc theo kề bên, xung quanh còn có những tiêu sư thấp tùng. Còn hiện tại thì chỉ có một mình nàng.

”Tiêu Thất thật là quý quái, có lẽ y cố ý chọn nơi này để thử can đảm của ta.

Tiêu Thất ơi Tiêu Thất, nếu ngươi nghĩ nơi đây có thể hù dọa được ta thì thật là sai lầm.

Nhưng y hẹn ta đến đây không biết là vì chuyện gì?”

Về mặt Lôi Phượng đầy nghi hoặc nhưng vẫn không dừng bước.

Nàng đi tiếp được ba trượng thì một tràng âm thanh “phốc phốc” vang lên, trong đám cỏ trước mặt đột nhiên vô số bóng đen bay ra loạn xạ. Lôi Phượng nhất thời kinh hãi, nàng vốn nghĩ chúng là bầy quạ đen nhưng khi định thần nhìn kỹ thì hóa ra là một đàn dơi.

Quả thật là dơi.

Nàng lập tức động thân, thi triển “Yến Tử Tam Sao Thủy” bay đến trước chính điện.

Trong lúc nàng di chuyển thì vô số dơi từ trong đám cỏ cũng bay ra tứ phía.

Lôi Phượng cảm thấy có điều không ổn.

Nơi này sao lại có nhiều dơi như vậy chứ?

Nàng bất giác quay đầu nhìn xung quanh, đột nhiên cảm thấy lạnh run.

Vô số dơi đang đậu trên thạch bình.

Nàng đảo mắt nhìn, gọi to:

- Tiêu Thất.

Không ai trả lời nàng, cũng không có động tĩnh gì.

Lôi Phượng cắn răng, bước lên bậc tam cấp, tiến thẳng vào trong đại điện.

Bên trong đại điện u ám đến dị thường, trên bệ thờ đồ nát ở giữa là một ngọn đèn nhỏ.

Phía sau bệ thờ là thần tượng, mạng nhện giăng khắp nơi, thần tượng cũng đã sụp đổ mất, căn bản không thể nhận ra là thờ thần gì.

Lôi Phượng cũng không chú ý đến điều đó, ánh mắt nàng chăm chăm nhìn vào bệ thờ. Bên dưới ngọn đèn là một mảnh giấy trắng.

Trên mảnh giấy ẩn ước có vài chữ nhưng Lôi Phượng đứng quá xa nên không thể nhận ra đó là chữ gì.

“Rốt cuộc là y đang làm gì?”

Nàng vừa cất bước tiến vào thì âm thanh “phốc phốc” lại vang dậy khắp nơi, một đàn dơi từ trên cao bay xuống, bay vòng vòng khắp nơi trong điện.

Dơi nhiều như vậy thật sự là nằm ngoài dự đoán của Lôi Phượng.

Lôi Phượng nhất thời cảm thấy kinh hoàng, nhưng nàng vẫn không dừng bước.

Đúng là tài cao lớn mật.

Nàng cuối cùng cũng đã đến trước bệ thờ, cuối cùng cũng thấy được chữ viết trên mảnh giấy. Nét chữ như rồng bay phượng múa, tiêu sái phi thường. Vừa nhìn thấy nét chữ, nàng bất giác lại hình dung ra vẻ tiêu sái của Tiêu Thất.

Mảnh giấy chỉ có vài chữ: “Vào hậu điện, gặp tại đó.”

“Sao lại vào hậu điện? Rốt cuộc là hồ lô của y đang đựng thuốc gì đây?”

Nàng thuận tay cầm lấy ngọn đèn, hướng hậu điện đi vào, đương nhiên cũng không quên cầm theo mảnh giấy mà Tiêu Thất đã lưu lại cho nàng.

Từ tiền điện vào hậu điện phải đi qua một hành lang nhỏ. Hành lang u ám phi thường, khắp nơi đều dơ bẩn, hôi hám.

Anh đèn vừa chiếu lên hành lang thì âm thanh “phốc phốc” lại vang lên, vô số dơi từ trong hành lang bị kinh động bay ra. Chúng bay tán loạn khắp hành lang tựa như sợ hãi ánh sáng, dường như đã lâu lắm rồi không có ai kinh động đến bọn chúng.

Anh đèn cũng soi rõ một hàng dấu chân in trên sàn hành lang.

Lôi Phượng nhìn thấy thì thần tình cũng thoải mái hơn.

Rốt cuộc cũng chứng minh được Tiêu Thất đích xác là đang ở hậu điện.

Nàng giơ cao ngọn đèn, tiếp tục đi về phía trước. Đi hết dãy hành lang là một tiểu viện.

Cỏ dại mọc khắp nơi trong tiểu viện, cao đến ngang ngực, trông thật hoang phế. Điểm khác biệt là một ngọn trường minh đăng ở chính giữa tiểu viện.

Lôi Phượng cảm thấy an tâm, một lần nữa tiến vào đám cỏ dại um tùm. Thân hình nàng chuyển động, thi triển “Nhất Vỹ Độ Giang” cầm ngọn đèn bay vượt qua cả một vùng cỏ rộng.

Khinh công của nàng quả thật tuyệt luân, thân hình ổn định phi thường, lẳng không bay lên nhưng ngọn đèn trong tay không hề lay động.

Phía sau tiểu viện lại là một hành lang khác.

Hành lang này cũng đổ nát, nhện giăng khắp nơi.

Anh đèn chiếu xuống sàn hành lang, đích thị là có một hàng dấu chân lưu lại. Lôi Phượng lập tức đi theo hàng dấu chân đó.

Qua hết hành lang, cuối cùng cũng tiến vào hậu điện.

Hậu điện có thể nói là toàn bộ cổ tự còn sót lại. Lôi Phượng đã đi hết một vòng chung quanh, hầu hết tường vây đều đã bị bong tróc nhưng chỉ có một số nơi bị sụp đổ xuống.

Bên trong hậu điện cũng có ánh sáng chiếu ra.

Lôi Phượng dừng bước ở bên ngoài hậu điện, mắt nhìn khắp nơi vẫn tịnh không thấy bóng dáng một người nào. Nàng vốn định lên tiếng gọi Tiêu Thất nhưng nghĩ Tiêu Thất đang ở trong đó, nếu nàng lớn tiếng gọi thì quả là có chỗ không ổn, nên nàng đành từ bỏ ý định.

“Hắn nếu quả thật đang ở trong đó, đúng lý nên ra đón ta mới phải.”

Lôi Phượng cảm thấy có chút phật ý, liền kêu lớn:

- Tiêu Thất.

Không có người hồi đáp, nội điện vẫn tĩnh lặng như thường.

Lôi Phượng vừa buồn phiền vừa cảm thấy kỳ quái, động thân đi vào.

Ở bốn góc của nội điện là bốn chiếc trường minh đăng chiếu sáng cả hậu điện. Trong điện không một bóng người, nhưng trên bệ thờ ở chính giữa là một hồ rượu và hai chiếc ly nhỏ. Bên dưới hồ rượu lại là một mảnh giấy nhỏ, ẩn ước có vài chữ.

“Lần này không biết y lại muốn ta đi đâu nữa.”

Vừa nhìn thấy mảnh giấy, Lôi Phượng đã nhanh chóng đi vào, lòng cảm thấy khó chịu.

Nàng thật sự là đang nổi giận.

Nhưng nàng vẫn đi đến, nhắc hồ rượu lên, cầm lấy mảnh giấy.

“Ta đi tìm đồ nhắm rượu để cùng nàng đối ẩm, lập tức trở về ngay, tạ tội sau, mời ngồi. Tiêu Thất.”

Mảnh giấy chỉ có mấy chữ như thế.

Lôi Phượng đọc xong, không biết là nên cười hay khóc.

“Quý tiểu tử, không biết là đã chạy đi tìm mồi nhắm ở nơi nào nữa, lại không chịu ở yên đây đợi ta.”

Nàng dậm chân, tuyệt không ngồi xuống, hai tay chống lên bệ thờ, đọc lại mảnh giấy một lần nữa, nàng cảm thấy bối rối, đi không được, ngồi xuống cũng không ổn.

Chung quanh điện nhện phủ giăng khắp nơi, chỉ có chiếc bàn và hai chiếc ghế là sạch sẽ.

Lôi Phượng đưa tay mở nắp hồ rượu.

Một làn hương ngào ngạt bay ra. Tuy Lôi Phượng không uống rượu nhưng phụ thân nàng lại rất sành rượu. Những thứ ông uống đều là hảo tửu được cất lâu năm. Ở bên cạnh Lôi Tấn nhiều năm nên nàng cũng có ít nhiều kinh nghiệm đối với các loại hảo tửu trong thiên hạ.

Nàng có thể khẳng định ngay rượu trong hồ chính là loại thượng phẩm hảo tửu.

”Y đã chuẩn bị sẵn rượu ngon nơi này, không biết là muốn nói chuyện gì với ta.

Ta ở nơi này thật là lo lắng không biết y hiện đang ở đâu.”

Lôi Phượng lắc lắc đầu, trước mắt như hiện lên hình dáng của Tiêu Thất.

“Quý tiểu tử đôi lúc cũng thật là quý quái.”

Tiêu Phượng mỉm cười, nỗi buồn phiền dường như đã biến mất từ lâu.

Vô ý ngẩng đầu nhìn quanh, nàng không khỏi lạnh rung, vô số dơi đang đậu trên trần hậu điện.

”Thật kỳ quái, Thiên Long cổ tự sao lại có nhiều dơi như vậy?

Quý tiểu tử hẹn ta đến đây, không biết chuyện y nói có liên quan gì đến nơi này không?”

Trong lòng nàng nghi hoặc trùng trùng, bất giác ngồi xuống ghế. Ghế vừa êm ái vừa chắc chắn.

Nàng bất giác cầm lấy hồ rượu, rót ra một chung. Rượu màu xanh lục chậm chậm chảy ra.

Lôi Phượng vừa rót rượu ra vừa cảm thấy nghi hoặc.

Đây là loại rượu gì?

Hương thơm này nàng chưa thấy bao giờ.

Rượu màu xanh lục vốn rất hiếm.

Nàng bất giác nâng chung rượu lên nếm thử, rượu vào miệng đã tan biến, nhưng hương thơm thuần khiết vẫn còn lưu lại.

Hảo tửu.

Nàng rất muốn hỏi y cho rõ ràng, rồi nhờ y mua một bình rượu cho phụ thân. Chỉ bất quá không biết y hiện tại đang ở nơi nào.

Nàng trong lòng thầm tính, bất giác đã uống cạn chung rượu.

Hoàng hôn đang buông xuống, tà dương chiếu đỏ rực khắp nơi.

Cả hậu điện như chìm trong biển máu, mỹ lệ đến bi thương, mỹ lệ đến quý dị.

Gió càng thổi mạnh, cỏ dại khắp nơi đong đưa xào xạc.

Gió len qua song cửa và những nơi đồ nát thổi vào trong nội điện, ngọn đèn không ngừng lay động, hình ảnh phản chiếu cũng không ngừng di động khắp nơi.

Một con dơi từ trên cao đột nhiên đập cánh bay ra ngoài hậu điện.

Tiếng động là Lôi Phượng giật mình, nàng tuy rằng can đảm phi thường nhưng ngồi tại địa phương này cũng không khỏi có chút bất an. Nếu không phải có ước hẹn với Tiêu Thất, nàng đã sớm ly khai nơi này.

Tiêu thất quả thật có sức hấp dẫn quá lớn.

Rốt cuộc y là người như thế nào?

Mặt trời đã lặn, màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Ánh đèn trong nội điện càng chiếu sáng rực rỡ.

Gió càng lúc càng mạnh, cỏ dại kêu xào xạc vang động khắp nơi, ánh đèn cũng không ngừng lay động.

Lôi Phượng từ từ đặt chung rượu xuống, hình bóng Tiêu Thất lại hiện lên.

Đã nhiều năm không gặp nhưng hình bóng y trong lòng nàng vẫn rõ ràng như chỉ mới gặp hôm qua.

Một làn gió thổi qua mang theo tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng lại.

Lôi Phượng lập tức nhận ra, quay đầu nhìn lại.

Trong sát na đó, tiếng bước chân đã bị một tràng âm thanh quái dị che mất.

Một đàn dơi ào ào bay vào nội điện. Âm thanh quái dị kia chính là tiếng đập cánh rất nhanh của chúng.

Nội điện hoàn toàn chìm vào thứ âm thanh quái dị đó.

Lôi Phượng bất giác quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy tất cả dơi trong nội điện đều bay lên. Chúng dường như không để ý đến sự tồn tại của Lôi Phượng nhưng thủy chung không con nào dám tiếp cận nàng trong chu vi ba thước.

Cảnh tượng quả thật rất kỳ quái.

Lôi Phượng cảm thấy lạnh run, tất cả dơi nơi này làm sao lại đồng loạt bay lên như thế, thật là đáng sợ.

Những đôi mắt đỏ rực kia dường như đều hướng cả về nàng. Chúng mặc dù không bay đến gần nhưng dường như mục tiêu của chúng chính là Lôi Phượng. Nàng đứng bất động, tay phải bất giác đặt lên chuôi đao.

Bên ngoài hậu điện, hàng ngàn con dơi đang bay lượn giữa không trung, kỳ quái là chúng không hề va chạm vào nhau.

Rõ ràng là bọn chúng đã được huấn luyện.

Tay phải Lôi Phượng ấn trên chuôi đao, biểu tình có chút khấn trương. Nàng hiện tại phát giác ra sự tình có chút bất thường.

“Sao lại có nhiều dơi như thế. Phải chăng Thiên Long cổ tự có điều không ổn? Tiêu Thất vì sao lại hẹn gặp ta ở nơi này? Có thể nào đây là một cái bẫy? Người hẹn ta đến đây có thể không phải là Tiêu Thất? Cũng có thể như vậy, ta phải cẩn thận.”

Lôi Phượng cuối cùng cũng phát sinh ý hoài nghi.

Cùng lúc đó, một tràng cười kỳ quái vọng lại.

Đàn dơi không biết có phải vì bị tiếng cười ảnh hưởng hay không mà đột nhiên dừng lại tất cả, một con rồi một con nối tiếp nhau bay ra khỏi nội điện. Chẳng mấy chốc tiếng đập cánh hoàn toàn biến mất.

Một bóng người liền xuất hiện bên ngoài điện.

Tóc trắng bay trong gió lộng, đôi mắt quái dị tịnh không phải mắt người.

Chính là Vô Dục Biên Bức.

Lôi Phượng nhận ra lão chính là lão nhân bán trà, kinh ngạc hỏi:

- Là lão ư bá bá.

Vô Dực Biên Bức cười cười nói:

- Là ta.

- Lão đến đây để làm gì?

- Đây vốn là nơi ở của ta.

Lôi Phượng đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài một lúc rồi nói:

- Thời khắc này quả thật là không có nhiều sinh ý, chẳng trách lão đóng cửa quán trà không buôn bán nữa. Nhưng quán trà đó không phải là tốt hơn nơi này rất nhiều sao? Sao lão không ở đó mà lại ở nơi này?

- Bởi vì quán trà đó không phải của ta. Bất quá ta chỉ mượn nơi đó dùng tạm một ngày mà thôi.

- Một ngày? Chủ quán trà có việc phải ra ngoài nên nhờ lão bá trông quán tạm một ngày chẳng?

Biên Bức cười lớn:

- Dùng một ngày, không phải là trông coi một ngày.

Dùng một chút, lão tiếp:

- Hơn nữa tên chủ quán cũng không trở về nữa.

- Tại sao?

- Vì hắn đã chết, huyết nhục cũng đã bị đàn dơi ăn sạch, tin rằng chỉ còn lại thủ cấp mà thôi.

Lôi Phượng cảm thấy lạnh run:

- Cái gì, đàn dơi ăn thịt uống máu người à?

- Nếu không làm thế thì bọn chúng làm sao sinh tồn?

Lôi Phượng truy vấn:

- Chủ quán chết như thế nào?

Biên Bức đột nhiên vươn hai tay ra chộp vào cột trụ ở bên cạnh, mười ngón tay lập tức cắm ngập vào thân cột.

Lôi Phượng kinh hoàng nghĩ: “Lão là ai? Cột trụ vốn làm từ thân cổ thụ rắn chắc vô song, trảo này cho thấy nội công lão vô cùng thâm hậu. Chỉ sợ lão có mưu đồ gì đấy. Ta cần phải cẩn thận đề phòng.”

Cột trụ bị trảo của lão bấu vào nứt ra thành nhiều mảnh nhỏ rồi hóa thành bụi gỗ rơi xuống đất.

Nàng có thể khẳng định nội công Biên Bức cực cao, tuyệt không phải là một lão đầu tầm thường. Nàng im lặng, cố trấn định tâm thần.

Biên Bức thu hồi song thủ, nói:

- Tên chủ quán giống như trụ cột này, xương cốt vỡ vụn dưới tay ta.

- Lão rốt cuộc là ai?

- Biên Bức.

Lôi Phượng thất kinh nói:

- Nói bậy.

Biên Bức thở dài nói:

- Tại sao khi ta nói dối thì tất cả đều tin tưởng. Khi ta nói sự thật thì ngược lại không một ai tin cả.

Lôi Phượng cười lạnh:

- Biên Bức cũng có thể lấy làm tên người sao?
- Chó mèo đều có thể lấy làm tên, tại sao biên bức lại không thể? Thật sự mà nói, ta cũng không khác gì dơi.
- Thân hình lão lớn hơn dơi rất nhiều.
- Kích thước không phải là đặc tính của dơi.
- Đặc tính của dơi là gì?
- Ta tuy có mắt nhưng kỳ thật không thể nhìn thấy gì, sở dĩ có thể đi lại khắp nơi chính là vì đôi tai linh mãnh phi thường.

Lôi Phượng cười lạnh:

- Đôi tai lão linh mãnh phi thường ư?
- Đích xác là vậy, nếu không cũng không thể đến được nơi này.
- Lão không thể là một người mù. Ta nhìn thấy đôi mắt lão tuyệt không có vấn đề gì.

Biên Bức đưa tả thủ lên gỡ lấy mắt trái ra. Lão nhìn con mắt lấp lánh trên bàn tay nói:

- Nàng bảo mắt ta không có vấn đề gì ư?

Lôi Phượng kinh hoàng đến không thể thốt nên lời.

Con mắt lấp lánh ánh sáng màu xanh quái dị, mặc dù đang nằm trên bàn tay lão nhưng ẩn ước có một lực lượng vô hình đang chiếu lên mình Lôi Phượng.

Một cổ hàn khí bỗng dâng lên trong lòng nàng.

Biên Bức thở dài một hơi, u oán nói:

- Mặc dù không thể nhìn thấy nhưng ta may mắn có được một đôi tai vô cùng linh mãnh, vô cùng sắc bén y như tai của loài dơi.

Lôi Phượng bật thốt lên: “lão...” rồi tắt nghẹn, không thể tiếp lời được.

- Tiếng gió, mưa, nước chảy, côn trùng kêu, thậm chí hoa nở hoa tàn ta cũng đều nghe được một cách rất rõ ràng, cho nên người có mắt chưa chắc đã sống vui vẻ bằng ta.

Lôi Phượng nghe đến ngẩn ngơ.

Biên Bức tiếp:

- Người sáng mắt vì có thể nhìn nên rất ít dùng đến tai. Đối với một số người mà nói, đôi tai chỉ là phế vật.

Lôi Phượng thủy chung vẫn không lên tiếng.

- Vật gì ít sử dụng đương nhiên là sẽ bị thoái hóa.

Lôi Phượng cười lạnh:

- Ta nhắm mắt lại cũng có thể nghe được rất nhiều âm thanh.
- Nàng có thể nghe được tiếng gì?
- Lão có thể nghe được tiếng gì thì ta cũng có thể nghe thấy được.

Biên Bức cười cười nói:

- Thật không. Vậy nàng hãy nhắm mắt lại nghe thử xem, ở bên trên hậu điện có một đôi dơi đang giao phối.

Hai má Lôi Phượng lập tức ửng hồng.

Biên Bức tiếp:

- Bên tường đông một con chuột đang đào hang. Trong đám cỏ ngoài kia có một con rắn đang đẻ trứng.

Lôi Phượng vẫn mở mắt trừng trừng nhìn lão:

- Lão nói vậy, những âm thanh đó cũng có thể nghe được sao?
- Chỉ cần có âm thanh phát ra là ta đều có thể nghe thấy.

Lôi Phượng không thể thừa nhận đạo lý này.

- Nàng đương nhiên là không thể nghe thấy vì nàng vốn không có đôi tai của loài dơi.

Biên Bức thở dài tiếp:

- Chỉ tiếc đôi tai dù có linh mẫn đến đâu cũng không thể nghe được dung mạo mỹ lệ của nàng, thân hình yếu điệu của nàng.

Lôi Phượng liền phát sinh ý niệm: “Lão là một người điên chẳng?”

Biên Bức vung vẩy đôi tay vẫn còn vương bụi gỗ nói tiếp:

- Tuy nhiên đôi tay ta cũng linh mẫn vô cùng nên cho dù mắt ta không nhìn thấy, tai ta không nghe được nhưng tay ta vẫn có thể sờ thấy dung mạo mỹ lệ của nàng.

Lôi Phượng quát lên:

- Lão dám.
- Khắp thiên hạ này không có chuyện gì là ta không dám làm.
- Lão có biết thân phận của ta thế nào không?
- Lôi đại tiểu thư của Trấn Viễn tiêu cục. Một thân võ công chân truyền từ Trấn Viễn song anh, một đao hành tẩu giang hồ chưa từng gặp địch thủ. Hiện tại ta đã gặp được nàng, không biết giang hồ đồn đãi có đúng hay không.
- Lão không cần phải lấy lòng ta.
- Đương kim thiên hạ không một ai có thể khiến ta phải động thân.

Lôi Phượng cười lạnh:

- Lão tuy mù nhưng lại rất tự phụ.

Sắc mặt Biên Bức trầm xuống:

- Ta vốn sinh ra trong bất hạnh, mọi người đều khinh thường ta là một kẻ mù.
- Lão đã xem thường thế nhân, sao có thể oán trách người khác khinh thường lão.
- Hảo ngôn từ.

Lôi Phượng lại thốt lên:

- Cảm phiền lão tránh đường, nếu không đừng trách ta đao hạ vô tình.
- A, khẩu khí nàng thật lớn.

Lôi Phượng quát:

- Tránh ra.
- Giang hồ đồn đãi đao pháp của nàng có thể sánh ngang hàng với phụ thân.
- Chuyện đó liên can gì đến lão.
- Quả thật là vô can. Ngay cả Kim Đao Lôi Tấn ta cũng không để vào mắt. Bảnh lĩnh của nàng bất quá cũng chỉ ngang hàng với y, đối với tình hình hiện tại của nàng cũng không có gì ảnh hưởng.
- Hiện tại ta có chuyện gì?
- Ta trước tiên lưu nàng lại Thiên Long cổ tự.

Lôi Phượng cười lạnh:

- Bằng vào lão ư?
- Một mình ta đã đủ rồi.
- Lão tự nhiên là đủ bản lĩnh để lưu ta lại. Nhưng nếu ta trong vòng nửa ngày vẫn chưa về, người của Trấn Viễn tiêu cục nhất định sẽ kéo đến đây.
- Vậy sao?
- Người trong tiêu cục thấy ta không trở về nhất định sẽ đến nơi này kiếm ta. Lão đừng quên họ đều là những hảo thủ giang hồ.
- Nàng đang nói đến hai người sử Đại Hoàn Dao và Nhật Nguyệt câu?

Lôi Phượng chỉ cười cười.

Biên Bức đột nhiên cười to lên:

- Nếu là bọn họ, nàng tốt nhất là đừng nên hy vọng họ tìm đến đây.
- Người sợ?
- Nàng thật ngây thơ, bọn họ đều đã xuống hoàng tuyền địa phủ, thực tế chẳng thể đến đây được.

Lôi Phượng kinh hoàng nói:

- Cái gì?
- Nàng còn chưa minh bạch ư?
- Lão bảo rằng họ đã chết ư?
- Cho nên họ có tìm đến đây thì đối với nàng cũng không phải là một chuyện tốt.
- Lão đã giết chết họ?
- Đúng vậy.
- Tại sao?
- Bởi vì nếu bọn họ không chết, nhất định sẽ đến đây tìm nàng. Tìm không thấy nàng bọn họ sẽ về báo lại cho Lôi Tấn, Hàn Sanh biết. Tuy rằng Lôi Tấn, Hàn Sanh không đáng cho ta để mắt đến nhưng nếu không có phiền phức thì có phải là tốt hơn rất nhiều không.

Lôi Phượng biến sắc:

- Ý lão là toàn bộ bọn họ đều đã chết sạch?
- Một người cũng không, kể cả cả a hoàn của nàng.

Lão thở dài tiếp:

- Thu Cúc nhất định cũng là một a đầu dễ thương, nhưng ta lại không thể không ra tay hạ sát ả.

Lôi Phượng giận dữ nhìn Biên Bức, vừa định cất tiếng thì lão đã nói tiếp:

- Ta tuy không nhìn thấy gì nhưng theo giọng nói mà hình dung thì Thu Cúc tuyệt không xấu xí.

Lão đột nhiên cười lớn:

- Từ giọng nói cũng có thể hình dung ra tướng mạo đẹp hay xấu. Dĩ nhiên là cũng có ngoại lệ. Ta đã từng gặp qua một kẻ có giọng nói thanh tao thoát tục nhưng tướng mạo cực kỳ xấu xí. Nhưng kỳ thật ngoại lệ này vốn rất hiếm.

Lôi Phượng nhìn lão, cười lạnh nói:

- Lão thật sự đã giết chết bọn họ?

- Thiết nghĩ ta cũng cần mời nàng đến trà lâu một chuyến để xem lời ta nói có đúng sự thật hay không.
- Ta tự có thể xem được.

Dứt lời, nàng đã cất bước rời khỏi. Biên Bức lập tức trầm mặt xuống, quát:

- Đứng im

Lôi Phượng vẫn từng bước từng bước đi ra ngoài:

- Lão quản được ta sao?

Biên Bức đột nhiên cười cười nói:

- Chỉ cần nàng bước thêm nửa bước, đàn dơi sẽ giết nàng.

Tiếng đập cánh của đàn dơi lập tức nổi lên khắp nơi như hưởng ứng lời lão.

Lôi Phượng bắt giắc ngẩng đầu nhìn quanh, vô số dơi đang bay lượn xung quanh, đáng vẻ hung hăng như muốn giết chết nàng.

Dơi có thể hút máu chẳng?

Lôi Phượng cảm thấy hàn khí dâng lên nhưng vẫn quật cường nói:

- Lão muốn gì?
- Nàng sẽ nhanh chóng biết ta muốn gì.

Lôi Phượng đột nhiên nhớ đến phong thư cùng với mảnh giấy đang cất trong người, cảm giác bất an chợt nổi lên trong lòng nàng.

Nàng nhanh chóng hiểu ra, lấy phong thư cùng mảnh giấy trong người ra:

- Những cái này đều là giả?

Biên Bức đưa tay trái lên, ngón trỏ và ngón cái cầm lấy con mắt sáng lấp lánh. Con mắt phát xạ tinh quang lục sắc, tựa như dò xét lá thư trên tay Lôi Phượng, tựa như dò xét dung mạo mỹ lệ của nàng.

Lôi Phượng càng lúc càng thấy lạnh, bàn tay từ từ siết chặt lấy lá thư.

Thần sắc Biên Bức lộ ra vẻ kỳ quái, rên rỉ nói:

- Nàng tưởng ta giao cho nàng thư thật nên luôn cất trong người ư?

Lôi Phượng đỏ mặt, lập tức ném phong thư cùng mảnh giấy xuống đất.

Biên Bức nghe thấy cử động đó của Lôi Phượng, lập tức cười lớn.

Tiếng cười thật quái dị, ẩn chứa ý niệm thâm tà.

Lôi Phượng đỏ mặt, giận dữ quát:

- Vì sao lão lại muốn ta đi đến nơi này?
- Vì đây là nơi ở của ta.
- Lão.

Lôi Phượng không nói tiếp lời nào, quay đầu nhìn đàn dơi đang bay lượn xung quanh như đang tìm con mồi, tâm càng lúc càng thấy lạnh hơn.

Biên Bức nói:

- Tại nơi này, nàng có thể hưởng thụ được rất nhiều điều thú vị.
- Chỉ sợ lão muốn lưu ta lại nơi này cũng không phải là điều dễ dàng.
- Võ công nàng cao hơn cả Đào Cửu Thành và Trương Bán Hồ nhưng ta hạ sát họ chỉ trong một chiêu.

- Lão tưởng ta là hạng người tham sinh quý tử sao?

- Ta biết nàng quật cường không sợ chết. Ta căn bản cũng không có ý định giết nàng nên mới gạt nàng đến nơi này.

Lão hạ giọng, nhẹ nhàng tiếp:

- Nàng không biết là ta tuyệt không muốn nàng bị chút tổn thương nào.

Vừa nói lão vừa đưa con mắt trong lòng bàn tay hướng về phía Lôi Phượng, chậm chậm di chuyển từ dưới lên trên. Lôi Phượng có cảm giác như đang bị người dò xét khắp châu thân.

Cảm giác này thật khó chịu, có vẻ như toàn bộ y phục trên người nàng từng món từng món bị người cởi ra, cảm giác như đang khỏa thân đứng trước mặt Biên Bức.

Nàng không biết vì sao lại phát sinh cảm giác quái dị như thế, liền đưa tay sửa lại y phục, không khỏi thẹn đỏ cả gương mặt.

Biên Bức dường như đã nhìn thấy hết:

- Nàng quả thật là tuyệt đẹp như một viên ngọc quý, nếu bị tổn thương thì thật là đáng tiếc.

Lôi Phượng cười lạnh nói:

- Lão ngoa ngôn gì thế?

- Ta tịnh không ngoa ngôn, tuyệt sắc giai nhân kỳ thật không nên luyện võ công bởi vì cơ thể sẽ rắn chắc lại, không còn mềm mại nữa. Tuy nhiên cơ thể rắn chắc cũng thú vị.

- Đừng nói lời thừa thãi.

Biên Bức vẫn tiếp:

- Một khối ngọc quý như vậy đương nhiên là không ai nỡ làm cho nó vỡ tan, người mù cũng không ngoại lệ, trừ phi y căn bản không biết nó là một khối ngọc quý.

Lôi Phượng đột nhiên nói:

- Lão cũng can đảm phi thường, dám ngang nhiên mạo danh Tiêu Thất.

- Vì ta không có biện pháp nào khác. Ngoại trừ Tiêu Thất ra, không ai có thể khiến nàng đi đến Thiên Long cổ tự.

- Lão không sợ Tiêu Thất?

- Tiêu Thất mặc dù danh vọng cực cao nhưng ta không để ý vào mắt. Hơn nữa y căn bản không hề biết việc này.

- Hạ lưu.

Biên Bức trầm mặt xuống, đột nhiên lại cười to:

- Nàng hiện tại cứ việc chửi ta, chỉ nhắc cho nàng nhớ, nàng bây giờ chửi ta càng nhiều thì sau này sẽ hối hận càng nhiều.

Lôi Phượng không đáp, đưa tay rút đao.

- Động đao à, quả thật là một nữ nhân can đảm.

Lôi Phượng cười lạnh, lật cổ tay, huy đao chém đến. Trong sát na ấy, Biên Bức phát ra một tràng âm thanh cao vút.

Đàn dơi lập tức hưởng ứng, từ giữa không trung đồng loạt đập cánh bay về phía Lôi Phượng. Nàng kinh hoàng, đao trong tay nhanh chóng chém ra, chém rớt tám con dơi gần nhất.

Máu dơi bắn ra, tỏa mùi hôi thối vô cùng.

Đạo pháp của Lôi Phượng tuyệt cao, nếu không một nữ nhân như nàng là sao có thể dễ dàng đi lại trên giang hồ.

Nhưng đàn dơi vẫn không lùi lại, tiếp tục bay về phía Lôi Phượng.

Trước mắt Lôi Phượng là một màn đen kịch, không ngừng lao về phía nàng.

Lôi Phượng liên tục thi triển bảo đao, đao quang đan kín bảo hộ toàn thân nàng.

Dơi có thể ăn thịt người, uống máu người.

Nàng tịnh không quên lời nói này của Biên Bức, cũng vì lời nói này mà nàng không thể không kiệt lực ngăn cản đàn dơi không cho chúng chạm đến thân thể nàng,

Đao quang bay lượn giữa không trung, từng con từng con dơi bị chém rơi xuống đất.

Lôi Phượng hét lên một tiếng, đao trong tay càng thi triển nhanh hơn. Nàng thi triển đao tuy nhanh nhưng vẫn không tránh khỏi có sơ suất. Một con dơi nhanh chóng len qua khe hở, bám lên người nàng.

Cảm giác con dơi mềm nhũn, ướt át bám lên người thật không dễ chịu.

Lôi Phượng kinh hoàng nhận ra dường như đàn dơi đang bị kích động dữ dội.

“Chúng đang thèm khát máu thịt ta.”

Nàng nhất thời khiếp sợ, đao trong tay cũng rối loạn, lộ ra sơ hở, nhiều con dơi đã len qua đao quang bay vào bám lên người nàng.

Một con dơi đã bám lên má nàng.

Lôi Phượng toàn thân lạnh toát, kinh hoàng la lên. Nàng lập tức đưa tay hất văng con dơi đi. Nhưng đao thể lại càng chậm hơn, càng có nhiều con dơi tiến vào.

Lôi Phượng cố gắng chi trì nhưng chỉ một lúc sau, dơi đã bám đầy trên người nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp chuyện đáng sợ như vậy, liền hét lên inh ỏi, gương mặt trắng bệch ra.

Nàng hét lớn, di chuyển về phía cửa điện. Nhưng vừa đi được ba bước, chân nàng đột nhiên cảm thấy hụt hẫng rồi cả thân người liền rơi xuống. Nàng rơi xuống một cái hố to.

Nàng nghe thấy Biên Bức cười rất đắc ý. Lôi Phượng không ngừng la hét.

Biên Bức nghe thấy chỉ bật cười quái dị, vung song thủ phát ra một tràng âm thanh sắc nhọn. Cả đàn dơi lập tức nổi đuôi nhau bay hết ra khỏi nội điện. Biên Bức đưa tay trái ấn con mắt vào trong hốc mắt, sau đó thân hình lão cất lên, hai tay dang rộng ra biến thành một con dơi cực lớn bay ra khỏi điện.

Lão vừa ra khỏi nội điện thì cả tòa nhà liền sập xuống, phát ra tiếng động kinh người. Cả nội điện chỉ còn là một đồng đồ nát.

Biên Bức nhìn cả nội điện đổ xuống, đột nhiên bật cười quái dị:

- Mọi dấu vết đều đã bị xóa sạch hoàn toàn, cho dù Tiêu Thất có đến đây cũng vô phương truy cứu.

Lão vừa cười vừa chậm chậm cất bước ly khai, biến mất giữa một vùng đồ nát.

4. Ma Vực

Khinh công nàng tuy rất giỏi nhưng trong lúc hốt hoảng cũng không thi triển được, lập tức rơi nhanh xuống dưới.

Lúc cả thân hình nàng chìm vào khoảng không tối đen bên dưới, nàng thất thanh kêu lên một tiếng. Nàng hốt hoảng không biết hiện tại mình đang rơi xuống địa phương nào.

Không biết bên dưới là đao sơn kiếm lâm hay độc xà mãnh thú...

Không biết gì vốn cũng là một thứ rất đáng sợ.

Sát na đó Lôi Phượng còn sợ hãi hơn rất nhiều.

Tiếng kêu la của nàng chìm vào khoảng không vô tận, không hề có tiếng vọng lại. Lôi Phượng cuối cùng cũng hiểu rõ nơi nàng rơi xuống rất sâu.

Thân hình nàng vẫn tiếp tục rơi xuống.

Phía bên dưới tịnh không bằng phẳng, mà lại dốc nghiêng xuống một cách kỳ lạ.

Lôi Phượng không biết mình bị rơi vào chỗ quỷ quái gì, chỉ biết nó lạnh như băng, hai bên vách hình tròn, trông giống như một chiếc ống kim loại bị cắt ra làm đôi.

Nàng rất muốn dừng lại nhưng không biết phải bám vào đâu, nhất thời hoảng loạn không thể kìm hãm được đà rơi.

Chiếc ống dốc thẳng xuống phía dưới. Lôi Phượng chỉ có một hướng duy nhất là rơi xuống, rơi thẳng xuống phía dưới.

Thân hình nàng rơi lên trên một vật gì đó mềm mềm, nàng như được tái sinh, hai tay nhanh chóng túm chặt lấy nó.

Tay nàng có cảm giác như chạm vào lụa mềm, thân hình cuối cùng cũng dừng lại.

Nàng nằm yên tại đó, không dám động đậy, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Xung quanh nàng là một màn đen tuyền, cái gì cũng nhìn không thấy, nghe không được, không gian hoàn toàn im lặng.

Im lặng như đang tiếp cận tử vong.

Lôi Phượng nhìn đông ngó tây, càng lúc càng cảm thấy sợ.

Xung quanh nàng vô cùng im lặng, im lặng đến nỗi nàng nghe thấy được cả tiếng lắc đầu của mình.

Nàng thất thần nghĩ người ngồi tại đó. Đột nhiên tay nàng chạm đến chuôi một thanh đao.

Chuôi đao vẫn còn ấm, cảm giác rất quen thuộc. Nàng lập tức nhận ra thanh đao của mình.

Thanh đao vốn cùng nàng rơi xuống, tay nàng lúc nào cũng cầm chặt thanh đao, chỉ đến khi nàng buông tay túm chặt lấy tấm lụa thì thanh đao mới rời khỏi tay nàng.

Cầm thanh đao trong tay, tâm thần nàng lập tức ổn định lại. Nàng dù sao cũng vốn là người luyện võ. Nàng thủ đao trước ngực, từ từ dịch chuyển thân mình về phía trước.

Nàng nhanh chóng nhận ra nơi nàng rơi xuống là một chiếc giường.

Xung quanh thủy chung vẫn tĩnh mịch, không hề có một tiếng động.

Không khí phảng phất hương thơm của hoa cỏ. Không chỉ một loại mà là rất nhiều loại hương thơm.

Đây là địa phương nào?

Lôi Phượng cảm thấy rất kỳ quái. Tay trái nàng đột nhiên chạm phải một vật gì đó.

Mặt nàng lập tức nóng bừng lên. Vật nàng chạm phải chính là ngực của một nữ nhân, ngoài nàng ra còn có một nữ nhân thứ hai.

Ngực mềm mại, nhất định là ngực của một thiếu nữ.

Tay nàng bất giác di chuyển khắp người thiếu nữ nọ. Khắp người thiếu nữ không có một mảnh vải che thân. Mặt Lôi Phượng càng lúc càng nóng bừng lên, tay trái tiếp tục dò xét khắp người thiếu nữ.

Thân thể rắn chắc, không giống da thịt người sống cũng không giống thi thể người chết.

Rốt cuộc đó là vật gì?

Lôi Phượng đột nhiên chợt nhớ ra trên người nàng có đem theo hỏa tập. Nàng dùng tay lần tìm khắp người lấy hỏa tập ra.

Chung quanh tối đen như mực, mặc dù hỏa tập vô cùng yếu ớt nhưng đối với Lôi Phượng mà nói thì nó lại tỏa sáng vô cùng. Trong khoảnh khắc nàng không thể thấy hết được tất cả mọi vật nhưng những gì nàng thấy được lại khiến nàng ngây người ra.

Tình hình xung quanh tuyệt không giống như nàng đã hình dung

Đây là địa phương nào?

Lôi Phượng khẽ rên lên một tiếng.

Hỏa tập tuy không thể hoàn toàn xua tan bóng đen nhưng cũng đủ sáng để Lôi Phượng nhìn thấy rõ tình hình xung quanh.

Một căn phòng.

Thạch thất?

Hay kiến tạo bằng gì?

Một cánh cửa sắt lớn khóa chặt khiến nàng không thể nhìn thấy bên ngoài.

Rõ ràng là một căn phòng.

Căn phòng này khá rộng, cao đến hơn hai trượng.

Lôi Phượng vừa rồi quả thật là đã rơi xuống một chiếc giường, cũng đích thật đã chạm phải một nữ nhânỏa thể.

Ngực nở, eo thon, dung mạo mỹ lệ, mỗi phân mỗi tấc trên cơ thể nàng đều mỹ lệ đến mê hoặc lòng người, khiến người phải động tâm.

Đó tịnh không phải là người sống, càng không phải là người chết. Đó chỉ là một pho tượng gỗ.

Chạm trở thật tinh tế, chân thật, thật hiếm có trên thế gian này.

Bên cạnh là một pho tượng mỹ nhân khác, dung mạo hình dáng đều giống nhau, chỉ có tư thế là khác biệt.

Toàn bộ căn phòng đều là những pho tượng nữ nhânỏa thể. Chỉ có ở chính giữa phòng là ngoại lệ, một khúc gỗ lớn đặt kê một thạch bình cao không quá ba thước.

Trên bức vách bên trái là vô số mộng nữ nhân, mỗi một cái đều có hình dạng bất đồng, cái thì tròn, cái thì bằng phẳng. Nhưng mỗi một cái đều nhu hòa, đều mỹ lệ.

Bức vách bên phải là vô số nhũ phong, tuy hình dáng bất đồng nhưng tất cả đều thanh tú, đều mỹ lệ, cực kỳ mỹ lệ.

Phía trước mặt là đôi chân nữ nhân, còn bức vách phía sau chính là đầu nữ nhân.

Mỗi một thứ đều rất sống động, trông như thật nhưng rõ ràng là từ gỗ tạo thành.

Trên bốn bức vách là bốn loại khác nhau, mỗi bên vách chỉ có một loại duy nhất.

Lôi Phượng tuy là một nữ nhân nhưng đối với cơ thể mình cũng không nhận thức được rõ ràng, càng không nói đến người khác. Nàng cũng không tưởng tượng được một vật lại có thể có nhiều dáng vẻ đến như vậy.

Toàn bộ đều mỹ lệ, đều khả ái, Lôi Phượng mặc dù là nữ nhân cũng không thể tránh khỏi động tâm.

Nàng không khỏi than thầm một tiếng.

Nàng cơ hồ cho rằng bản thân mình đang nằm mộng, nhưng nàng hiểu rõ đây vốn là sự thật.

Nàng nằm mơ cũng không thể tưởng được trên thế gian còn có nơi này.

Là ai đã kiến tạo nơi này?

Là Biên Bức? Vô Dục Biên Bức ư?

Lôi Phượng không khỏi rùng mình một cái. Biên Bức vốn không nhìn thấy gì, lại có thể tạo ra những pho tượng mỹ nhân kia sao?

Lôi Phượng quả thật không thể tin nổi. Khuôn mặt nàng hiện tại đã ứng đỏ như ánh mặt trời ráng chiều, tuy thạch thất chỉ có một mình nàng nhưng nàng dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ.

Nữ nhân vốn dĩ rất hay hổ thẹn.

“Biên Bức vì sao lại đưa ta đến nơi này?”

Lôi Phượng vốn không thể nghĩ ra được.

Trong lúc nàng còn đang nghi hoặc thì một âm thanh kỳ quái đã xuất hiện. Cánh cửa thạch thất đang từ từ mở ra.

Nàng nhìn thấy một chiếc đèn lồng. Đèn lồng màu trắng, ánh sáng cũng ảm đạm.

Một cánh tay trắng bạch cầm đèn, một chút huyết sắc cũng không hề tồn tại. Chủ nhân của nó cũng trắng bạch như thế.

Vô Dực Biên Bức.

Ám môn vừa mở ra, Vô Dực Biên Bức tay cầm đèn lồng đã xuất hiện trước ám môn.

Đăng quang ảm đạm khiến dáng vẻ lão trông càng già hơn. Đôi mắt lục sắc lần quang dừng lại trên khuôn mặt Lôi Phượng.

Tuyệt không phải là mắt người.

Lôi Phượng vốn biết đó là mắt giả nhưng hiện tại lại có cảm giác như lão đang dùng mắt thật để nhìn mình.

Một loại cảm giác sợ hãi lại dâng lên trong lòng. Nàng lập tức đặt tay lên chuôi đao.

Trong phòng không có gió, cả không gian như cô đọng lại. Đăng quang cũng không lay động, tựa như tồn tại, tựa như không tồn tại.

Biên Bức đột nhiên bật cười. Cười như một đứa trẻ, tiếng cười kỳ quái đến không thể hình dung.

Lão vừa cười vừa đi vào, ám môn ở phía sau lão từ từ đóng lại. Lão tùy tiện cầm lấy một cái nhũ phong trên vách, cổ họng không khỏi bật lên một tiếng rên rỉ.

Lôi Phượng lập tức rùng mình, phát sinh một cảm giác rất kỳ lạ, tưởng chừng như chính bản thân mình đang nằm trong tay lão. Mặt nàng liền đỏ bừng lên.

Biên Bức tịnh không ngừng lại, tiếng rên rỉ của lão vang dội khắp phòng.

Lôi Phượng không muốn nhìn nhưng ánh mắt không thể ly khai khỏi lão được.

Biên Bức đột nhiên lên tiếng:

-Thế gian này không có thứ gì mỹ lệ hơn thân thể nữ nhân.

Ám thanh lão vô cùng kỳ quái, vừa trầm ảm vừa tràn đầy ma lực, không thể diễn tả cũng không thể kháng cự.

Lôi Phượng bắt giác gật đầu đồng ý.

Biên Bức tiếp:

-Nàng xem, nhũ phong như thế này quả thật rất mỹ lệ, khiến người phải động tâm.

Trong lòng Lôi Phượng không khỏi thầm thừa nhận lời nói của lão quả thật có lý lẽ.

Biên Bức lại tiếp:

-Đáng tiếc không phải ngực nữ nhân nào cũng đẹp, cái thì gầy, cái thì béo nhưng hầu như những cái đẹp nhất, mỹ lệ nhất đều ở cả đây. Nàng có biết để tìm được tất cả những thứ này mất bao lâu không?

Lôi Phượng hỏi lại:

-Bao lâu?

-Nhiều hay ít ta cũng không biết, có thể là hai mươi năm, cũng có thể là ba mươi năm. Nói chung là một thời gian rất dài. Chỉ tiếc là mỗi nữ nhân chỉ có một thứ là mỹ lệ, có thể nói không nữ nhân nào là hoàn mỹ.

Lão thở dài nói tiếp:

-Ngực đẹp thì eo lại thô, eo thon thì hông lại phẳng, bàn tay nhu mỹ thì chân lại thô kệch.

Lôi Phượng nghe đến ngẩn ngơ.

Biên Bức lại thở dài nói tiếp:

-Thiên hạ vốn không có người thập toàn thập mỹ, vô luận là nam nhân hay nữ nhân.

Lôi Phượng không thể không thừa nhận điều này.

-Không nói đến tính tình hay nhân cách, chỉ nói tướng mạo thôi cũng đã thiên biến vạn hóa.

Lôi Phượng im lặng không đáp.

Lão lại tiếp:

-Từ trước đến nay ta chưa từng gặp một nữ nhân có thân hình toàn mỹ.

Lôi Phượng cười lạnh.

-Nàng bắt tất phải cười, sự thật thì ta chỉ lưu lại một bộ phận đẹp nhất của mỗi nữ nhân.

Lão cầm lấy một cái nhũ phong nói tiếp:

-Giống như những cái nhũ phong này, cái nào cũng tuyệt đẹp nhưng chủ nhân của chúng cũng chỉ có một phần này là tuyệt mỹ, những phần khác đều đáng vứt đi.

Lôi Phượng liền hỏi:

-Những... những thứ này đều là do lão lấy người thật làm mẫu mà chạm khắc nên sao?

-Đương nhiên, nếu không thế thì làm sao có thể chân thật như thế.

-Nhưng mất lão...

-Mất ta đích thật là không thể nhìn thấy gì.

-Nhưng tại lão lại linh mãnh phi thường như tại dơi.

-Sự thật thì tại dơi cũng không thể linh mãnh bằng ta.

-Nhưng lão làm sao có thể nghe ra được dung mạo?

-Chuyện này nếu như ta cũng có thể nghe được thì quả là chuyện không tưởng.

-Vậy lão...

-Ta tuy không nhìn thấy nhưng đôi tay lại vô cùng khéo.

-Tay?

-Không sai, là tay.

Lão vừa nói vừa vung vẩy đôi tay.

Tay lão cong như móng chim, lộ ra vô số gân xanh, trông rất linh hoạt. Đặc biệt là năm ngón tay trông như độc xà, mỗi một ngón đều vô cùng sung mãn như muốn rời khỏi đôi tay.

Lão duỗi thẳng năm ngón tay ra, nói:

-Nếu không có đôi tay này cũng không thể tạo ra được những thứ tuyệt mỹ như thế.

Biên Bức nói:

-Tay ta chính là đôi mắt, chỉ cần sờ vào, hình dáng nữ nhân như thế nào, mỗi bộ phận ra sao, cơ bắp thế nào, có đáng để điêu khắc hay không, ta cũng đều nhận ra được.

Lôi Phượng hỏi:

-Lão làm như thế để làm gì?

-Mỗi người đều có sở thích riêng, đây là sở thích của ta.

-Lão thật điên.

-Nếu ta điên làm sao có thể tạo ra những thứ mỹ lệ này.

-Lão nếu không điên thì sao lại tạo ra những thứ này? Sao lại có sở thích này?

-Ta chỉ là đi đến những nơi tuyệt đẹp, thu thập những mỹ nhân tuyệt thế. Đây là một việc làm trước nay chưa từng có, một việc làm vô cùng vĩ đại, độc nhất vô nhị.

Biên Bức lại động thân, đi về hướng Lôi Phượng.

Lôi Phượng hốt hoảng nói:

-Lão... lão làm gì thế?

-Nàng hoàn toàn không biết ư?

Nàng rùng mình quá lớn:

-Đứng lại.

Biên Bức dừng lại, nói:

-Giọng nói của nàng vốn rất dễ nghe nhưng nếu quát to lên thì quả thật không dễ nghe chút nào.

-Liên quan gì đến lão?

-Giọng nói cũng là một thứ đáng để sưu tầm, giọng nói êm ái, mỹ lệ như vậy quả thật khiến cho người nghe phải thần hồn điên đảo. Chỉ tiếc là âm thanh không thể lưu giữ được.

Biên Bức thở dài tiếp:

-Hiện tại thì âm thanh không thể sưu tập được nhưng biết đâu sau này sẽ có biện pháp. Đáng tiếc là ta không thể sống đến lúc đó.

Lôi Phượng cười lạnh:

-Loại người như lão chết đi là tốt nhất.

-Con người ai cũng phải chết, nhưng nếu chưa phải lúc thì nàng có trù ta chết cũng vô dụng.

Lão lại động thân đi tiếp.

Lôi Phượng lại quát lên:

-Dừng lại.

Nhưng Biên Bức vẫn không dừng bước.

-Nếu lão không dừng lại thì đừng trách ta.

-Nàng sẽ làm gì?

-Giết lão.

Biên Bức cười lớn:

-Thật hung dữ. Bằng vào bản lĩnh của nàng cũng có khả năng giết được ta. Chỉ tiếc...

Lão đột nhiên dừng lại.

Lôi Phượng nghi hoặc hỏi:

-Chỉ tiếc cái gì?

-Nàng đã uống một chén rượu, hiện tại ta không ngại nói cho nàng biết, chén rượu đó nàng tuyệt đối không nên uống.

Lôi Phượng chấn động hỏi:

-Đó là rượu gì?

-Nàng có biết là rượu gì không?

-Rượu gì?

-Biên Bức Tửu.

Dơi làm sao có thể là một loại rượu?

Biên Bức nói tiếp:

-Loại rượu này tin rằng nàng chưa từng nghe thấy.

-Là độc tửu?

-Không phải, nếu là độc tửu thì nàng đã chết lâu rồi.

Lôi Phượng trong lòng đầy nghi hoặc: “Nếu không phải là độc tửu, lão uống được, tại sao ta lại không uống được? Không biết lão nói có đúng sự thật hay không?”

Nàng chỉ nghi vấn điều này.

Biên Bức dường như nhìn thấy được suy nghĩ của nàng:

-Nàng yên tâm. Ta chỉ có một ưu điểm, đó là không thích nói dối.

Lôi Phượng cười lạnh:

-Nếu như lão không thích nói dối, vậy tại sao lại gạt ta đến nơi này?

-Ta tuy không thích nhưng có lúc cũng buộc phải nói dối.

Lôi Phượng chỉ cười lạnh.

-Nàng có biết Biên Bức Tửu làm sao chế thành không?

-Không biết.

-Đó là một loại hồng dơi tẩm rượu. Nàng có biết hồng dơi là loại dơi gì không?

-Ta làm sao biết được loại dơi quỷ quái đó.

-Hồng dơi, giống như tên gọi, là một loại dơi toàn thân đều có màu đỏ, đỏ tựa như máu, vốn chỉ sống ở vùng biên tái nhưng nếu do ta nuôi dưỡng lại có thể thích nghi với mọi hoàn cảnh.

-Người nuôi nó làm gì?

-Ta say mê dơi cũng như say mê cơ thể nữ nhân. Bởi vì ta yêu thích dơi nên trông giống dơi, chỉ tiếc là ta không có cánh.

-Lão hiện tại cũng đã rất giống rồi.

-Không sai. Trở lại hồng dơi, có thuyết cho rằng vì chúng thích hút máu nên toàn thân đều biến thành đỏ rực.

Lôi Phượng rùng mình hỏi:

-Thật ư?

-Sự thật thì chỉ có một loại Độc hồng biên bức là thích hút máu mà thôi.

-Kỳ quái là bọn chúng lại không hút máu lão.

-Đại khái là vì bọn chúng nhận ra ta là đồng loại.

-Lão đích xác là không giống người.

-Người là một sinh vật, dơi cũng là một sinh vật, có gì là không giống?

-Cũng có thuyết cho rằng hồng dơi chỉ thích hút máu nữ nhân mà thôi.

-Nói vậy.

-Nhưng có một truyền thuyết là sự thật.

Lôi Phượng hỏi dồn:

-Là cái gì?

-Máu của chúng có thể chế được một loại mê dược.

Lôi Phượng biến sắc:

-Mê dược.

Biên Bức cười quái dị:

-Mê dược có rất nhiều loại nhưng tựu chung hồng dơi là loại mê dược lợi hại đứng hàng thứ năm.

Lôi Phượng ngăn người ra, không biết phải nói gì.

-Có thuyết nói rằng hồng dơi là loại mê dược có thể khiến cho nữ nhân tam trình cửu liệt cũng phải trở thành dâm nữ. Theo kinh nghiệm của ta thì đây tịnh không phải là ngoa ngôn, đích thật là rất lợi hại.

Lôi Phượng dù sao cũng là một khuê nữ.

Biên Bức tiếp:

-Nàng yên tâm, ta tuyệt không có ý biến nàng thành dâm nữ, bởi vì... bởi vì...

Lão thở dài nói:

-Ai, bởi vì ta đã là một lão nhân, có thể nói là lực bất tòng tâm.

Lôi Phượng một chút thoải mái cũng không có, ngược lại có chút bất an: “Lão muốn làm gì ta?”

Nàng trừng mắt nhìn Biên Bức, hận không thể chém lão một đao.

Biên Bức tất nhiên cũng hiểu rất rõ cảm giác của Lôi Phượng:

-Tuế nguyệt không tha một ai, cho dù là anh hùng, đến khi tuổi già cũng có nhiều việc lực bất tòng tâm.

Lôi Phượng vẫn không hiểu ý lão.

Biên Bức đột nhiên cười lớn:

-Nhưng cho dù lúc ta còn trẻ cũng không có hứng thú với việc ấy.

Mặt lão đột nhiên trầm xuống, âm trầm nói:

-Ta từ lâu đã không còn hứng thú nữa, chuyện đó đối với ta là vô nghĩa.

Lôi Phượng cuối cùng cũng minh bạch.

Biên Bức thở dài nói:

-Nếu như không chiếm được trái tim nữ nhân thì chiếm hữu thân xác cũng có ích gì.

Lôi Phượng bắt giắc gật đầu.

-Có rất nhiều nữ nhân bị ta đưa đến nơi này, nhưng ta chưa từng xâm phạm đến ai, chỉ lưu lại một bộ phận đẹp nhất, tìm một khối gỗ tốt, toàn tâm toàn ý điêu khắc nó. Cho nên nàng có thể yên tâm.

Lôi Phượng cười lạnh.

Biên Bức tiếp:

-Ta biết sau khi nàng rời khỏi, nhất định sẽ rất hận ra nhưng sau đó sẽ không thể nào quên được ta.

-Vậy bây giờ ta rời khỏi.

Nàng vừa nói vừa cất bước đi ra cửa. Vừa bước một bước, nàng đột nhiên phát giác ra sức lực toàn thân đã biến mất, phải cố gắng lắm mới có thể cất bước.

Hồ rượu đó quả thật là hồng dơi mê tửu sao?

Toàn thân nàng đều lạnh toát.

Biên Bức nghe thấy cử động của nàng, lập tức nói:

-Được lực của hồng dơi cũng đã đến lúc phát tác.

Lôi Phượng nghe thấy liền chấn động.

Biên Bức cười cười tiếp:

-Loại mê tửu này được cất qua rất nhiều lần, mê lực đã được giảm đến mức ít nhất, nàng lại là một nữ nhân trinh liệt, nên nó cũng không có tác dụng.

Lôi Phượng đã cố bước đi được hai bước nhưng hai bước đối với nàng dài như ba mươi bước. Trong lòng nàng lại phát sinh cảm giác sợ hãi.

Biên Bức nói tiếp:

-Nàng là một nữ nhân trinh liệt, loại mê được đó không có công hiệu với nàng, chỉ có thể khiến nàng mất đi sức lực, ngoài trừ không thể cử động ra, tất cả tri giác đều tồn tại. Vô luận là ta làm gì, nàng đều có thể nhận biết, chỉ là nàng vô phương kháng cự. Ta đã nghiên cứu rất nhiều mới chọn loại mê được này, cũng chỉ có mê được này mới có thể giúp cho việc điêu khắc được tiến hành thuận lợi.

-Lão dám?

Lời nói của nàng hữu khí nhưng vô lực.

-Ta dám. Thiên hạ này không có việc gì mà ta không dám làm, vô luận là ta muốn làm gì cũng không ai có thể ngăn cản.

Lồng đèn trong tay lão đột nhiên bay lên, đăng quang màu trắng đã biến thành xanh lục. Ngọn đèn bay lơ lửng trên không, đột nhiên tàn lửa bay tung tóe khắp nơi.

Ma pháp!

Lôi Phượng lập tức kinh hô.

Đăng quang đã tắt. Thạch thất tối đen chỉ còn tiếng cười quái dị của Biên Bức cùng tiếng la hoảng sợ của Lôi Phượng.

Lôi Phượng một lần nữa lại hãm thân vào một không gian đen kịt.

Một cảm giác sợ hãi mãnh liệt dâng lên trong lòng nàng. Nàng muốn chạy đến chém chết Biên Bức rồi thoát ra ngoài. Nhưng hai chân nàng lại không thể cử động được. Toàn thân nàng như vô lực, ngã xuống đất nhưng tri giác vẫn còn tồn tại.

Không biết đã trải qua bao lâu.

Lôi Phượng không thể nhận biết được thời gian, trước mắt nàng chỉ là một màu tối đen. Nàng hoàn toàn không thể cử động được, một cảm giác kỳ lạ lan tỏa khắp người nàng. Nàng không muốn ngủ, hai mắt vẫn mở to.

Chỉ là một màu tối đen.

Nàng muốn khóc nhưng cố sức kìm nén lại.

Thật là một thiếu nữ quật cường.

Biên Bức đã ngừng cười, trong bóng tối không hề có tiếng động nào.

Lão đã đi đâu?

Lôi Phượng không biết tại sao lại có cảm giác lão đang ở kế bên, đang chăm chú nhìn nàng.

Biên Bức là một người mù, bóng tối chính là vương quốc của lão, hơn nữa lão đủ bản lĩnh để che giấu hành tung.

Lôi Phượng tuy nằm yên nhưng lại không thể bình tĩnh.

Trong bóng tối, một khắc đối với Lôi Phượng dài như một canh giờ.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Thạch thất thật im lặng, Lôi Phượng thậm chí nghe rõ cả tiếng đập của trái tim mình.

Rất lâu sau đó, một âm thanh kỳ quái vang lên trong bóng đêm, tựa như có người đang đi về phía nàng.

Là ai? Biên Bức?

Là tiếng bước chân.

Cước lực thật nhẹ nhàng, như có như không. Không gian tĩnh lặng như thế cũng không nghe ra được rõ ràng.

Trên mặt đất có rất nhiều mộc tượng nhưng đôi chân của người đó không hề dẫm lên bất cứ mộc tượng nào.

Nhất định là Biên Bức.

Đôi tai của Biên Bức quả thật linh mãnh như vậy sao? Ngay cả vật gì cản đường cũng có thể nghe ra được sao?

Lôi Phượng khẽ rên lên một tiếng. Tiếng kêu của nàng lập tức trở thành mục tiêu, tiếng bước chân liền hướng về phía nàng.

Lôi Phượng lập tức im lặng, không dám phát ra âm thanh nào.

Nhưng tiếng bước chân vẫn tiếp tục tiến gần đến nàng.

Biên Bức đã xác định được vị trí của Lôi Phượng.

Càng đến gần thì tiếng bước chân càng rõ ràng. Lôi Phượng cực kỳ sợ hãi, nàng rất muốn la lên nhưng âm thanh lại không thể phát ra. Nàng cũng muốn di chuyển thân mình, một tắc cũng được, nửa tắc cũng được. Nhưng nàng không thể làm nổi.

Thời khắc đó, cả thạch thất đột nhiên xuất hiện ánh sáng.

Một ngọn đèn lục sắc từ trên trần thạch thất bay xuống. Trần thạch thất không hề có một lỗ hổng nào, ngọn đèn đột nhiên xuất hiện giữa không trung.

Đằng quang mờ ảo nhưng cũng đủ để Lôi Phượng nhìn thấy Biên Bức.

Lão đang ở cách nàng ba thước. Cả người nàng lạnh toát.

Tướng mạo Biên Bức vẫn không thay đổi, chỉ là tựa như đã già đi rất nhiều.

Già cả, ốm yếu, tiều tụy.

Nhưng đôi mắt lục sắc vẫn trừng trừng nhìn nàng. Lôi Phượng lập tức phong tỏa hơi thở. Nàng không biết lão muốn làm gì nhưng nàng không muốn lão phát hiện ra tung tích của nàng.

Nhưng dường như lão đã biết rất rõ vị trí của nàng, thủy chung vẫn tiếp tục bước tới.

Một bước, lại một bước.

Biên Bức đột nhiên dừng lại, rồi ngồi xuống.

Lão hiện tại chỉ còn cách nàng có một thước. Lôi Phượng thậm chí còn cảm nhận được hơi thở của lão phả lên mặt mình.

Nàng không khỏi rùng mình.

Tả thủ của Biên Bức đã đặt lên má nàng. Nếu nàng có thể nói chuyện, nhất định là đã la to lên. Nhưng nàng hiện tại không thể phát thoại, cơ thể như đình trệ, một chút kháng cự cũng không thể.

Nàng chỉ có thể cảm nhận, cảm nhận sự hoảng loạn, cảm nhận sự sợ hãi.

Tay lão cong queo, khô quắt như móng chim, càng khiến Lôi Phượng kinh hoàng. Tay lão chậm chậm di chuyển, sờ khắp gương mặt nàng. Mặt lão càng lúc càng biến đổi, càng lúc càng hưng phấn, vừa nuối tiếc vừa nguy dị.

Lôi Phượng hoàn toàn không thể kháng cự.

Lão lại đưa tay phải ra sờ khắp mặt nàng, hai tay vuốt ve mặt nàng, rồi bật cười.

Lão cười như si như dại.

5. Ma Huyễn

Hai tay Biên Bức di chuyển xuống, dừng lại trên cổ Lôi Phượng, đột nhiên nói:

-Quả thật là một mỹ nhân, chỉ tiếc là cổ hơi thô một chút.

Lôi Phượng thầm chửi: “Lão quỷ”, nàng chỉ hận không thể giết chết lão.

Hai tay lão tiếp tục di chuyển xuống phía dưới.

Anh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng cực độ, nàng hiện tại chỉ hy vọng lão rời khỏi nàng.

Nàng đương nhiên là thất vọng.

Điều nàng lo lắng cuối cùng cũng đã xảy ra.

Hai tay Biên Bức lần cởi bỏ y phục nàng, từng mảnh, từng mảnh...

Lôi Phượng cuối cùng cũng rơi lệ.

Động tác của Biên Bức không nhanh nhưng lại thành thực phi thường, chẳng bao lâu sau đã cởi bỏ hoàn toàn y phục của nàng.

Lôi Phượng không thể phản kháng, khí lực toàn thân đã hoàn toàn tiêu tán.

Toàn thân nàng hoàn toàn lộ rõ trước mặt Biên Bức, dưới ngọn đèn ngọc lưu ly.

Cơ thể nàng bừng sáng như dương chi bạch ngọc, hiển nhiên có thể khiến người phải động tâm.

Đôi mắt vô thần của Biên Bức trong sát na lại sáng rực lên, lão cúi xuống ẵm Lôi Phượng lên, cất bước đi về phía thạch bình.

Cước bộ của lão cực kỳ bình ổn, mặc dù trên mặt đất có rất nhiều mộc tượng nhưng lão không hề dẫm chân lên bất cứ cái nào. Quả thật là không giống người mù.

Nước mắt của Lôi Phượng rơi lên cánh tay Biên Bức.

Lão lập tức chấn động, như bị độc xà cắn phải, nhưng lão lập tức minh bạch, liền nói:

-Nàng khóc?

Lôi Phượng không trả lời, cũng không thể trả lời.

Biên Bức lắc đầu nói:

-Ta hiểu được cảm giác của nàng.

Lão đột nhiên dừng lại, nói:

-Nàng thật rất giống một người.

Lôi Phượng muốn hỏi nhưng lại không thể lên tiếng.

Biên Bức lại gật gật đầu:

-Quả thật là giống một người...

Biên Bức nhíu mày, lẩm bẩm:

-Là ai? Sao ta lại không thể nhớ được?

Nước mắt nàng đã thấm ướt cả ống tay áo của lão.

Biên Bức thở dài một hơi nói:

-Kỳ thật nàng cũng không nên quá buồn, không bao lâu nữa nàng sẽ biết được là nàng đã góp sức tạo nên một vật tuyệt thế vô song.

Nói xong lão lại bật cười.

Tiếng cười đặc ý như một kẻ điên dại.

Sau đó lão lại đi tiếp, từng bước từng bước tiếp tục đi đến thạch bình giữa phòng. Càng đến gần, đăng quang càng sáng rực lên.

Biên Bức mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng Lôi Phượng vẫn có cảm giác vô cùng xấu hổ.

Vô luận là nữ nhân nào loã thể trước mặt một nam nhân cũng vô cùng đau khổ.

Hà huống lại là một khuê nữ.

Biên Bức đặt Lôi Phượng lên thạch bình. Lão đưa tay cầm lấy một cái búa ở bên cạnh thạch bình. Lão nhẹ nhàng vuốt ve nó một cái rồi để xuống, song thủ lại cầm lấy một khối gỗ.

Cầm khối gỗ trong tay, lão đặc ý nói:

-Gỗ tốt.

Hai tay lão lại quay về thân hình Lôi Phượng, cẩn thận sờ khắp người nàng, thật cẩn thận, thật nhẹ nhàng.

Lôi Phượng không ngừng rơi lệ, nàng chỉ có thể khóc mà thôi. Nàng cũng đã nghĩ đến cái chết, chỉ tiếc là nàng ngay cả tự sát cũng không thể.

Đôi tay Biên Bức không ngừng di động, có lúc vuốt ve âu yếm, có lúc nhẹ nhàng sờ nắn, mười ngón tay sờ khắp người Lôi Phượng.

Mười ngón tay linh hoạt như mười con rắn.

Lôi Phượng ước nó thật sự là độc xà.

Nàng vừa đau khổ vừa cực kỳ cảm phần, nhưng ngoài đau khổ và cảm phần ra còn có một cảm giác kỳ lạ.
Một cảm giác từ trước đến nay chưa từng có.

Cảm giác như bị điện giật.

Không phải là khoan khoái, cũng không phải là bối rối.

Lôi Phượng cơ hồ không thể kìm chế được một tiếng rên. Anh mắt nàng trở nên mơ màng, không biết vì nước mắt hay vì mê tẩu phát tác.

Thần trí nàng cũng trở nên mơ hồ.

Đôi tay của Biên Bức lại di chuyển xuống ngực nàng, mười ngón tay nhẹ nhàng, linh hoạt.

Lôi Phượng cuối cùng cũng bật lên một tiếng rên rĩ nhưng nàng căn bản không thể phát ra âm thanh.

Mặt nàng không khỏi đỏ bừng lên, không biết là vì tức tối, vì xấu hổ hay vì cái gì.

Nàng không thể phân biệt được đó là thứ cảm giác gì.

Đôi tay lão dừng lại trên ngực nàng. Đột nhiên lão bật cười:

-Nhũ phong tuyệt mỹ, lại có chút rắn chắc.

Sát na đó Lôi Phượng lại phát sinh một mong muốn, mong muốn đôi tay lão tiếp tục di chuyển.

Đó là mong muốn gì?

Lôi Phượng lập tức nhận ra, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống.

Biên Bức không di động đôi tay, tiếp tục nói:

-Nàng quả thật là người luyện võ.

Lão thở dài nói:

-Nữ nhân tốt nhất là không nên luyện võ, nếu không thì cơ thể sẽ săn chắc lại, không còn mềm mại nữa.

Lão cười cười tiếp:

-Cũng may đó không phải là điều quan trọng, săn chắc cũng có cái tốt, ít nhất cũng thấy được vẻ khỏe mạnh, linh hoạt. Chỉ có Thập Tam Thái Bảo, Kim Chung Trạo, Thiết Bổ Sam là không thể luyện được. Nếu luyện thì cơ bắp sẽ rắn chắc như kim thiết, vẻ mỹ lệ sẽ không còn.

Vừa nói lão vừa chậm chạp di động đôi tay, hơn nữa lại rất cẩn thận, tựa như một người buôn ngọc đang giám định một món trân bảo.

Sau đó lão thở dài một hơi:

-Tuy đẹp nhưng tựa như, tựa như...

Lão tựa như hồi tưởng đến một người, chỉ là không thể nhớ nổi người đó là ai. Lão thu tay lại, vò vò mái tóc, cuối cùng cũng nhớ được: “bạch phù dung”. Lão vỗ vỗ trán, kêu lên:

-Đúng, là bạch... bạch phù dung...

Lão cười như điên dại, nói tiếu:

-Nhũ phong này quả thật là tối mỹ lệ như bạch phù dung.

Từ nơi nào đó lại vang lên một câu hỏi:

-Vậy ai là bạch phù dung?”

Am thanh phiêu hốt, tựa như từ trên trời rơi xuống, lại tựa như dưới đất phát ra, vang dội khắp cả bốn phương. Tựa như có, tựa như không, hoàn toàn không giống âm thanh của con người.

Biên Bức ngẩn người, mê muội nói:

-Sơn Đông hắc mẫu đơn, Hà Bắc bạch phù dung, ai chẳng hiểu, ai chẳng biết?

Vừa nói xong, lão lại ngẩn ngơ hỏi:

-Người là ai? Tại sao lại dò xét ta?

Không có người trả lời.

Biên Bức lại nói:

-Mẫu đơn, phù dung tuy đều mỹ lệ, sự thật lại có điểm bất đồng. Họ vốn là hai loại người khác nhau, cũng là hai tuyệt đại mỹ nhân.

Bàn tay đặt trên ngực Lôi Phượng từ từ di chuyển xuống phía dưới, dừng lại nơi hông nàng.

Lão lại thở dài nói:

-Nữ nhân tốt nhất là không nên luyện võ, eo sẽ trở nên thô kệch. Người luyện võ có thể giữ được vòng eo thon thả chỉ có một mình Lê Tử Hà.

Từ sâu thẳm lại vang lên một câu hỏi:

-Là Tây Hoa kiếm phái Lê Tử Hà?

-Chính là Tây Hoa kiếm phái. Kiếm pháp Tây Hoa cũng rất lợi hại, đáng tiếc là chiêu thức quá hoa mỹ.

Am thanh đó lại vang lên:

-A

Biên Bức cười cười nói:

-Vô luận là kiếm pháp gì, chiêu thức hoa mỹ đều không tốt, càng hoa mỹ thì sơ hở càng nhiều.

Am thanh đó cũng trầm xuống.

Biên Bức dường như quên đi mọi vật xung quanh, đôi tay lại tiếp tục di chuyển trên người Lôi Phượng.

Lão đột nhiên lại thở dài nói:

-Nghiêm ngặt mà nói, thân hình nàng cũng không phải là toàn mỹ, nhưng cũng có nét mỹ lệ.

Lão vung tay, cầm lấy đục và búa, chạm khắc trên mặt khối gỗ.

Động tác của lão vô cùng thuần thực, chỉ sau vài lần đục đẽo, khối gỗ đã có hình dạng một con người.

Lôi Phượng thị giác tuy mơ hồ nhưng thính giác còn linh mẫn, nghe tiếng chạm khắc liền cảm thấy có chút kỳ quái, liền đưa mắt nhìn.

Đôi tay Biên Bức không ngừng chạm khắc, khối gỗ đã xuất hiện tứ chi ngũ quan, nhưng chỉ là những đường nét thô sơ, mơ hồ.

Biên Bức đặt đục và búa xuống, hai tay để lên mặt Lôi Phượng. Đôi tay lão lại vuốt ve khuôn mặt nàng một lần nữa, cẩn thận hơn, kỹ lưỡng hơn.

Vuốt ve một lần rồi một lần, sau đó lại tiếp tục chạm khắc khối gỗ. Động tác của lão rất chậm rãi. Sau đó lão buông đục và búa xuống, trong tay đã xuất hiện một thanh tiểu đao.

Tiểu đao chỉ dài bảy tấc nhưng sắc bén vô cùng.

Tay lão cực kỳ ổn định, tiểu đao ở giữa hai ngón tay không ngừng chạm khắc khối gỗ, mặt gỗ lả tả rơi xuống đất.

Phần trên của khối gỗ đã xuất hiện ngũ quan một cách rõ ràng. Nhìn sơ qua cũng có chút giống Lôi Phượng.

Lôi Phượng nhìn đến ngây người.

Biên Bức dùng tiểu đao chạm khắc một cách tỉ mỉ, chậm rãi. Tay trái chậm chậm rời khỏi khối gỗ, đặt lên mặt Lôi Phượng.

Tay phải sử dụng tiểu đao, tay trái cùng lúc di chuyển khắp khuôn mặt Lôi Phượng. Ngũ quan cũng từ từ rõ ràng hơn, càng giống Lôi Phượng hơn.

Kỹ xảo điêu khắc của lão quả thật đã đến mức đăng phong tạo cực.

Lôi Phượng chăm chú nhìn đến không chớp mắt.

Tiểu đao tiếp tục di động, càng chậm, càng cẩn thận hơn.

Không biết đã trải qua bao lâu.

Ở nơi này, thời gian dường như không tồn tại.

Khi tay trái của Biên Bức rời khỏi mặt Lôi Phượng thì phần trên của khối gỗ đã biến thành khuôn mặt của Lôi Phượng.

Kích thước, hình dạng, ngũ quan đều giống y như Lôi Phượng.

Là mũi, là môi, là ánh mắt của Lôi Phượng.

Điểm khác biệt duy nhất chính là khí sắc. Đôi tay Biên Bức tuy là xảo thủ, có thể tạc nên hình dạng giống hệt nhưng cũng không thể nào tạc nên được da thịt con người.

Lão là người, không phải ma cũng không phải thần. Nếu không thì lão cũng không cần tốn công sức chạm khắc như thế, chỉ vậy tay một cái cũng có thể biến khối gỗ thành Lôi Phượng.

Tuy nhiên kỹ xảo điêu khắc của lão quả thật là thần kỳ.

Lão là một người phi thường.

Là một người mù.

Lão tuy mù nhưng về phương diện điêu khắc mà nói thì cho dù sáng mắt cũng không có mấy người có thể sánh được với lão.

Lôi Phượng biết Biên Bức là một người mù, cũng biết lão điêu khắc chỉ bằng vào xúc giác của đôi tay.

Nàng đã ngừng khóc từ lâu, hai mắt mở to nhìn lão. Mỗi một động tác của lão nàng cũng thấy rất rõ ràng.

Nhưng nàng hiện tại vẫn không thể tin được lão là một người mù.

Người mù sao có thể làm được việc này?

Thật khó tin.

Sát na đó nàng hoàn toàn quên đi hoàn cảnh của mình, quên luôn cả cảm giác xấu hổ.

Nhưng cảm giác đó đã nhanh chóng quay trở lại vì tay của Biên Bức đã đặt lên ngực nàng.

Bàn tay khô quắt, cong queo như móng chim.

Lôi Phượng chỉ có thể rơi lệ, nước mắt nàng tuôn trào như mưa.

Đôi tay Biên Bức nhẹ nhàng di chuyển, nhẹ nhàng vuốt ve, mỗi một động tác đều tạo nên một cảm giác mãnh liệt trong lòng Lôi Phượng.

Song thủ của lão dừng lại trên điểm nhạy cảm nhất trên cơ thể nàng.

Nàng hoàn toàn không thể tự chủ.

Sau đó đôi tay lão rời khỏi cơ thể nàng, quay về tiếp tục đục đẽo mộc tượng.

Trong thạch thất chỉ còn lại tiếng đục gỗ không ngừng vang lên.

Sau đó Biên Bức lại sử tiểu đao, linh hoạt chạm khắc từng đường nét. Khối gỗ dần dần biến thành thân hình Lôi Phượng.

Từ ngực đến chân đều giống hệt.

Dưới bàn tay của Biên Bức, mộc mỹ nhân đã hiện ra.

Lôi Phượng tuy không muốn nhìn, lại không thể không nhìn.

Tâm hồn nàng đã bị Biên Bức chinh phục. Nàng hoàn toàn không cảm nhận được đôi tay lão đang di chuyển trên người nàng, chỉ tồn tại một cảm giác, một cảm giác mê muội.

Nàng cũng vô cùng kinh ngạc.

Biên Bức sử dụng tiểu đao một cách thành thục, điêu luyện hơn cả sự tưởng tượng của nàng.

Nàng thật sự không thể tin được một người mù lại có bản lĩnh như thế. Nhưng nàng không thể không tin.

Không phải là Biên Bức đã làm trước mắt nàng sao?

Phải chăng lão không phải là người?

Lôi Phượng không khỏi hoài nghi, nhưng không phải người thì là cái gì?

Lôi Phượng thực tế cũng nghĩ không ra...

6. Hắc Mẫu Đơn, Bạch Phù Dung

Lão cất tiếng cười quái dị, không ngừng xoa xoa đôi tay.

Tim Lôi Phượng gần như muốn nhảy ra ngoài.

“Không biết lão lại chuẩn bị làm gì?”

Lôi Phượng tuy đã ngừng khóc nhưng cũng chỉ biết trừng mắt, u oán nhìn đôi tay ấy.

Biên Bức rút cuộc cũng hạ tay xuống, nhưng không đặt lên người Lôi Phượng mà dừng lại trên người mộc mỹ nhân.

Lão âu yếm vuốt ve mộc mỹ nhân, cẩn thận, kỹ lưỡng như vuốt ve Lôi Phượng.

Vừa vuốt ve, Biên Bức vừa cười quái dị nói:

-Nàng tuy nhìn ta có chút vấn đề nhưng thật ra ta đều hiểu trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Lôi Phượng thầm nói: “Lão như vậy mà không có vấn đề gì ư?”

Biên Bức tiếp:

-Ta thật ra là có vấn đề, nhưng không phải ở đôi tay, cũng không ở trong đầu ta, mà là ở đôi mắt.

Lôi Phượng chửi thề: “Kẻ mù đáng chết.”

Biên Bức dường như nghe được những gì Lôi Phượng thầm nói, cười quái dị tiếp:

-Nàng nhất định là đang thề chửi ta, thật tế thì con người ta cũng đã chết rồi.

Lôi Phượng rùng mình.

Biên Bức nói tiếp:

-Con người ai cũng phải chết, có những lúc chết sớm còn tốt hơn.

Lôi Phượng thầm nghĩ: “Lão là hạng người chết đi là tốt nhất.”

Biên Bức đột nhiên hỏi:

-Nàng có biết lúc còn trẻ ta như thế nào không? Nàng chắc không thể tin rằng lúc còn trẻ ta rất anh tuấn và tiêu sái, tuyệt không thua kém một mỹ nam tử nào.

Lôi Phượng trầm nghĩ: “Chỉ có quý mới tin lão.”

Biên Bức dường như hiểu rõ nàng đang nghĩ gì, cười cười nói:

-Nàng nhất định là không tin. Nhưng đó là sự thật.

Lôi Phượng làm sao có thể tin. Vô luận là nhìn về phương diện nào, Biên Bức cũng không giống một nam nhân anh tuấn.

Lão thở dài một hơi, trầm giọng nói:

-Ta hiện tại thật sự là rất xấu xí, vô luận là nhìn từ góc độ nào cũng không giống một nam nhân anh tuấn. Nhưng chuyện này có nguyên nhân của nó, vốn là chuyện của nhiều năm trước.

Lôi Phượng chăm chú lắng nghe.

Nàng tuy thống hận lão nhưng đối với lão cũng có phần hiếu kỳ.

-Chuyện của nhiều năm trước, ta cũng không muốn nhắc lại.

Lôi Phượng đương nhiên là thất vọng.

Biên Bức dường như tự nói với mình:

-Con người ai cũng phải chết, cũng giống như ai cũng phải già, bất luận là dung mạo ra sao, một khi già rồi cũng nhất định là rất khó coi.

Lão chậm rãi ngâm:

-Mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu.

Lão nhìn Lôi Phượng hỏi:

-Tin rằng nàng cũng đã từng nghe qua hai câu thơ này.

Lôi Phượng đương nhiên là đã nghe qua.

Biên Bức nói tiếp:

-Cho nên có rất nhiều người hy vọng tìm ra phương pháp để giữ mãi tuổi thanh xuân, lưu giữ mãi dung mạo mỹ lệ. Cũng có rất nhiều người không thể chấp nhận được vẻ già nua xấu xí, đã tìm đến cái chết để lưu giữ mãi vẻ mỹ lệ của mình. Hạng người này tuy không nhiều nhưng không phải là không có.

Lôi Phượng chỉ biết lắng nghe.

Lão lại nói tiếp:

-Từ xưa đến nay đã có không ít người cầu đến linh đơn diệu dược để trụ nhan nhưng không một ai thành công, tất cả đều chỉ là truyền thuyết. Nhưng để bảo tồn dung mạo mỹ lệ thì không phải là không có cách.

Lôi Phượng trầm hỏi: “Là biện pháp gì?”

-Biện pháp thực tế có rất nhiều, ngay cả phương pháp điêu khắc cũng có rất nhiều người làm trước ra. Chỉ là không có ai làm một cách trọn vẹn, triệt để như ta.

Lôi Phượng không thể không thừa nhận.

Biên Bức kiêu ngạo nói tiếp:

-Việc này vốn không phải là công việc dễ dàng, chỉ nói về việc chuẩn bị ta cũng đã mất mười năm. Hơn nữa mỹ nhân thật tế cũng không nhiều lắm, việc tuyển chọn cũng phí mất rất nhiều tâm tư.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

-Về phương diện này, ta cũng đã nói qua với nàng.

Vừa nói lão vừa trầm ngâm như đang suy tưởng về quá khứ:

-Công việc này của ta vốn không có ai đồng tình, ủng hộ. Cho nên ta chỉ có thể âm thầm tiến hành. Tại mười ba địa phương ta thiết lập mười ba vương quốc bí mật, tuyệt đối không có một ai biết được nơi đó.

Mười ba địa phương?

Sát na đó Lôi Phượng cực kỳ kinh hãi: “Còn có rất nhiều địa phương giống như thế này ư?”

Chỉ cần nhìn những mộcthôn dân trên đất, những nhũ phong, khuôn mặt, đôi chân trên những bức vách cũng đủ biết có bao nhiêu thiếu nữ đã bị Biên Bức dẫn dụ đến nơi này. Có tất cả mười ba địa phương, vậy con số phải lên đến hàng trăm người.

Không thể nói là Lôi Phượng kinh hãi đến mức nào.

Một âm thanh kỳ quái lập tức truyền lại:

-Mười ba địa phương đó ở đâu?

Biên Bức cười si dại nói:

-Nơi này là một.

Am thanh đó hỏi lại:

-Còn mười hai nơi khác?

-Mười hai địa phương kia đương nhiên là nằm rải rác trong khắp sáu mươi ba tỉnh trong cả nước. Cho nên ta vô luận là ở nơi nào cũng đều có thể tiếp tục công việc vĩ đại này.

-Vị trí chính xác của những nơi đó, người đã quên mất rồi sao?

-Ta sao có thể quên được?

-Thật ư?

-Nếu như ta quên mất, làm sao có thể đến được nơi này. Người thật chất là ai?

Lôi Phượng cũng cảm thấy kỳ quái: “Người đó là ai?”

Am thanh kỳ quái lại tiếp tục:

-Con người ai cũng phải già.

-Dĩ nhiên, người nghĩ là thể gian này có thứ linh đan diệu dược có thể trường sinh bất lão ư?

-Đương nhiên là không có. Người già rồi thì cũng có rất nhiều bệnh.

-Đó cũng là chuyện không thể tránh.

-Cùng với thời gian, mắt sẽ mờ đi, tai cũng sẽ lãng đi, huyết khí cũng sẽ suy nhược đi.

Biên Bức tán đồng:

-Không sai.

-Ký ức cũng sẽ suy thoái.

-Người già đích thực là có nhiều bệnh.

-Vậy nếu như lão có quên mất mười hai địa phương kia thì cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Biên Bức cười si dại nói:

-Ta hoàn toàn chưa đến mức độ đó.

-Người có thể nói với ta mười hai nơi đó không?

-Đương nhiên là có thể.

Nói xong, Biên Bức đột nhiên ngẩn người ra, lão như chìm vào vẻ trầm tư. Sau đó lão từ từ ngồi xuống, ánh mắt phát ra một thứ ánh sáng kỳ lạ, thần sắc vô cùng thống khổ.

Lão đột nhiên ôm lấy đầu mình, rên rỉ:

-Ta thật sự đã quên rồi sao? Mười hai địa phương kia, rốt cuộc là ở đâu?

Am thanh kỳ quái vang lên:

-Theo ta thì ngươi cũng quên mất chính mình.

Biên Bức lắc đầu:

-Không thể, nếu không sao ta có thể đến nơi này.

-Lý do thật đơn giản, không phải là ngươi tự mình đi đến nơi này.

-Là do người khác dẫn ta đến nơi này?

-Đúng.

-Là ai?

-Ta.

-Người cuối cùng là ai?

-Người.

-Ta?

Biên Bức không khỏi ngẩn người tại đó.

Lôi Phượng nghe thấy cũng không khỏi rùng mình.

Am thanh đó nói tiếp:

-Ta chính là hồn phách của ngươi.

-Hồn phách?

Biên Bức biến sắc:

-Ta vốn chưa chết, ngươi nếu như là hồn phách của ta thì sao có thể ly khai?

-Bởi vì ngươi thực tế đã quá già, tinh thần đã suy thoái, đã đi gần đến cái chết, vô phương có thể giữ ta lại.

-Ta đã quá già ư?

-Ngươi đã già đến mức quên hết tất cả những điều trọng yếu.

Biên Bức cười khổ:

-May là ta đã có chuẩn bị.

-Chuẩn bị như thế nào?

-Ta đã khắc lại vị trí của những nơi đó lên mười ba thanh bảo đao. Cho dù ta có quên mất, chỉ cần nhìn thấy những thanh bảo đao là ta sẽ biết vị trí mười ba địa phương đó.

-Quả là một biện pháp tốt.

-Nhưng việc này thực tế là quá dư thừa, bởi vì ta vô luận thế nào cũng không tệ đến như thế.

Lão đột nhiên bật cười nói:

-Không thể tưởng tượng được ta lúc đó sẽ trông như thế nào.

Hai tay lão ra sức ôm chặt lấy đầu, lẩm bẩm nói:

-Đáng chết, đáng chết, trí nhớ của ta sao lại biến thành tệ đến như thế này.

-Đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Biên Bức rên rỉ nói:

-Ta thật sự già như vậy sao?

Am thanh đó hỏi tiếp:

-Mười ba thanh bảo đao hiện giờ đang ở đâu, ngươi còn nhớ không?

Biên Bức bật cười, cười rất đắc ý:

-Điều này ta nhớ, nhớ rất rõ.

-Thật sao?

-Đương nhiên, đương nhiên.

-Ở đâu?

-Ta không thể nói với ngươi.

-Vì sao?

-Bởi vì ta đã tặng mười ba thanh bảo đao cho người khác.

Lão đột nhiên lắc đầu nói:

-Không... không phải mười ba thanh, chỉ có mười hai thanh mà thôi.

-Ngươi quả thật là nhớ rất rõ ràng.

Biên Bức cười quái dị:

-Ngươi có biết ta đã tặng mười hai thanh bảo đao cho ai không?

-Ai?

-Mười hai mỹ nhân, tuyệt đại mỹ nhân.

-Mười hai nữ nhân ư?

-Họ đều là những tuyệt sắc giai nhân, hơn nữa mỗi người một vẻ, có người mập, có người ốm, có người... có người...

Lão chẳng biết vì sao lại không nói tiếp được.

-Ngươi có thể tặng cho họ thanh bảo đao quan trọng đến như vậy, có thể thấy là ngươi rất yêu thích họ.

-Đương nhiên.

-Cho nên ngươi có ấn tượng rất sâu sắc đối với họ, cho dù sao này có quên mất mọi chuyện cũng không thể quên họ.

Biên Bức chỉ cười.

Am thanh đó lại tiếp:

-Ngươi còn nhớ tên của họ không?

Biên Bức ngẩn người:

-Tên họ là gì?

-Lê Tử Hà có phải là một trong số đó?

Biên Bức bật thốt:

-Nàng, ngươi... ngươi làm sao biết?

-Ta với người là một, sao ta lại chẳng biết?

Biên Bức liên tiếp gật gù đầu:

-Đúng vậy, đúng vậy.

Am thanh đó lại tiếp:

-Sơn Đông hắc mẫu đơn, Hà Bắc bạch phù dung.

-Họ cũng thế.

-Còn ai nữa?

Biên Bức trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên dùng tay gõ gõ vào trán:

-Đáng chết, đáng chết.

-Người nhớ không nổi ư?

-Người nói ta biết có phải là tốt hơn không?

-Người cần thận suy nghĩ lại, có thể sẽ nhớ được.

-Ta...

Am thanh kia cũng trầm xuống.

Toàn bộ căn phòng đều chìm vào tĩnh lặng, yên tĩnh như đang tiếp cận tử vong.

Không biết là đã trải qua bao lâu, Biên Bức ngẩng đầu lên, rên rỉ nói:

-Ta thật sự không nhớ nổi, người nói cho ta biết có phải là tốt hơn không?

Lão đang hỏi “hồn phách” của chính mình.

Không một ai trả lời lão.

Biên Bức hỏi lại một lần nữa, vẫn không có ai trả lời. Nét mặt lão đột nhiên biến thành quái dị:

-Người vì sao không trả lời ta? Vì sao?

Một phản ứng cũng không tồn tại.

-Người đã thật sự rời bỏ ta sao? Người sao có thể làm như vậy được?

Thủy chung vẫn không có một âm thanh nào đáp lại lời lão.

Biên Bức đứng lên, vung vẩy hai tay:

-Người là hồn phách của ta, sao có thể rời bỏ ta.

Am thanh lão tràn đầy nỗi sợ hãi. Thần tình của lão tựa như đã lạc mất hồn phách.

Am thanh đó vốn dĩ đã rất kỳ quái, dưới sự hoảng sợ lại càng kỳ quái hơn.

Sát na đó đặng quang cũng yếu ớt dần đi, rồi tắt hẳn.

Toàn bộ thạch thất lại chìm vào bóng đêm đen tối.

Tiếng kêu kỳ quái của Biên Bức cũng từ từ tắt hẳn.

Hồn phách của Biên Bức đã thật sự ly khai lão ư?

Một người nếu như không có hồn phách sẽ biến thành như thế nào?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-duc-bien-buc>